

3,74.02
๗๒15๗
๑.3

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียนกับความ
วิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4
เปรียบเทียบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ปริญญานิพนธ์

ของ

สันศักดิ์ บุญญานันท์

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตูลุมวิท ๔๖ พระโขนง กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๓๑๒1๖76. ๓๑16๐๕๘

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม ๒๕๒๐

63853

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

ว.ร.อ. ชรรณ ประธาน

 กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยได้รับการแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา ธรรมมา และอาจารย์เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ ซึ่งผู้เขียนขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ และขอขอบคุณอาจารย์สมสรร วงษ์น้อย ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูล

ขอขอบคุณผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ และเพื่อนครูอาจารย์ ในสถานศึกษาที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในการให้ความร่วมมือตลอดจนการอำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณคณาจารย์ในสำนักงานทดสอบ ตลอดจนเพื่อน ๆ ทั้งรุ่นพี่และรุ่นน้อง ที่ให้การสนับสนุนและให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลงได้

ขอขอบคุณสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติที่กรุณาให้ทุนอุดหนุนในการวิจัยครั้งนี้

สันต์ต บุญญานันท์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
* ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้	11
* ความสำคัญของการศึกษาครั้งนี้	11
ข้อตกลงเบื้องต้น	12
ขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้	12
นิยามศัพท์เฉพาะ	13
2 เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
ความตั้งใจเรียน	15
ความวิตกกังวลในการเรียน	20
บุคลิกภาพบางประการของผู้ใหญ่ที่แตกต่างจากเด็กเกี่ยวกับ การเรียนรู้	22
สมมุติฐานในการศึกษาครั้งนี้	26
3 วิธีดำเนินการ	27
กลุ่มตัวอย่าง	27
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	28
ก. แบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียน	28
ข. แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียน	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล	41
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	42

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	48
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	63
	ความมุ่งหมายในการวิจัย	63
	กลุ่มตัวอย่าง	63
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	64
	การวิเคราะห์ข้อมูล	64
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
	อภิปรายผล	67
	ข้อเสนอแนะ	71
	บรรณานุกรม	73
	ภาคผนวก	

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	สถิติจำนวนโรงเรียน ครู ห้องเรียน และนักเรียน ในโรงเรียน ผู้ใหญ่มากมาย จาก พ.ศ. 2503 — 2519	7
2	จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาผู้ใหญ่ จำแนกตามเพศและสถานศึกษา ..	27
3	จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามเพศ และสถานศึกษา	28
4	คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	41
5	เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่กับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	50
6	เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3	51
7	เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ชาย กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย	52
8	เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่หญิง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง	53
9	เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ชายกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย	54
10	เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่หญิงกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง	55
11	เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ชาย กับนักศึกษาผู้ใหญ่หญิง	56

12	เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอาชีพกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ไม่มีอาชีพ	57
13	เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ยกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย	58
14	เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ชายกับนักศึกษาผู้ใหญ่หญิง	59
15	เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอาชีพกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ไม่มีอาชีพ	60
16	เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ยกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย	61
17	วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนกับความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่.	62
18	อายุของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาผู้ใหญ่ จำแนกตามเพศ	ภาคผนวก
19	ค่าอำนาจจำแนกรายขอของแบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียนโดยอาศัย $t - ratio$	ภาคผนวก
20	ค่าอำนาจจำแนกรายขอของแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียน โดยอาศัย $t - ratio$	ภาคผนวก

บัญชีภาพประกอบ

ภาพ	หน้า
1 แผนภูมิระบบการศึกษา ตามร่างแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520	5
2 กราฟเปรียบเทียบงบประมาณการศึกษาผู้ใหญ่ จากปี พ.ศ. 2514 ถึง พ.ศ. 2519	8
3 กราฟเปรียบเทียบระหว่างงบประมาณการศึกษาผู้ใหญ่ งบประมาณของกระทรวงศึกษาธิการและงบประมาณ เพื่อการศึกษาทั้งหมด	9

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เมื่อพูดถึงการศึกษาผู้ใหญ่คนส่วนมากมักเข้าใจว่าหมายถึงการสอนผู้ใหญ่ที่ไม่รู้หนังสือให้รู้หนังสือ แต่ความจริงการสอนผู้ใหญ่หรือผู้ใหญ่ไม่รู้หนังสือให้อ่านออกเขียนได้เป็นเพียงกิจกรรมส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษาผู้ใหญ่เท่านั้น การศึกษาผู้ใหญ่มีความหมายกว้างกว่านี้มาก เช่นมุ่งสร้างทัศนคติที่ดีต่อระบอบการปกครองซึ่งส่งผลถึงความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ มุ่งสอนวิชาชีพเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการประกอบอาชีพเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ เป็นต้น ตามองในแง่ของการศึกษาสืบเนื่อง (Continuing Education) ก็จะเห็นว่าการศึกษาผู้ใหญ่เปิดสอนในชั้นที่มีหลักสูตรสายสามัญเทียบเท่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 5 เช่นเดียวกับโรงเรียนภาคปรกติ

การศึกษาผู้ใหญ่คืออะไร การศึกษาผู้ใหญ่ของแต่ละประเทศมีความหมายแตกต่างกันก็เฉพาะแต่ในส่วนปลีกย่อย สำหรับความหมายหลักใหญ่ส่วนมากคล้ายคลึงกัน คือหมายถึงการศึกษาหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้ใหญ่ได้ศึกษาเล่าเรียนตามความสมัครใจ สำหรับของไทยนั้นคณะกรรมการอำนวยการศึกษาผู้ใหญ่ให้ความหมายว่าการศึกษาผู้ใหญ่คือการศึกษานอกโรงเรียนธรรมดาหรือนอกเวลาปรกติ ที่ให้แก่บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ทั้งในรูปเป็นชั้นเรียนหรือในรูปอื่น ๆ งานการศึกษาผู้ใหญ่เริ่มตั้งแต่การสอนให้คนรู้หนังสือการให้การศึกษาชั้นสืบเนื่องซึ่งรวมทั้งวิชาสามัญ และวิชาชีพ จนถึงมหาวิทยาลัย (กรมสามัญศึกษา, 2515 : 25 - 26)

ประเทศไทยเริ่มจัดการศึกษาผู้ใหญ่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2483 ทั้งนี้เนื่องมาจากการสำรวจสำมะโนประชากรในปี พ.ศ. 2480 พบว่ามีคนไม่รู้หนังสือที่มีอายุเกิน 10 ปี

ประมาณ 68.8 % จากจำนวนประชากร 16 ล้านคน ดังนั้นในปี พ.ศ.2483 รัฐบาลโดยกระทรวงศึกษาธิการจึงได้เริ่มจัดการศึกษาผู้ใหญ่ขึ้น โดยออกกฎหมาย บังคับให้คนไทยต้องรู้หนังสือไทยในปี พ.ศ.2487 จากการสำรวจพบว่าทำให้คนรู้หนังสือเพิ่มขึ้นประมาณ 1 ล้านสี่แสนเก้าพันหกร้อยแปดสิบหกคน ในปี พ.ศ.2488 เนื่องจากภาวะความตกต่ำทางเศรษฐกิจหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 รัฐบาลจึงได้ยกเลิกกฎหมายนี้ คงปล่อยให้เรียนตามความสมัครใจ ต่อมาในปี พ.ศ.2490 จึงได้ฟื้นฟูการศึกษาผู้ใหญ่ขึ้นใหม่คือนอกจากจะมุ่งให้คนรู้หนังสือแล้วยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมอาชีพและความเป็นอยู่ของประชาชนและการรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ (กรมสามัญศึกษา, 2515 : 109 - 110)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่สอง (พ.ศ.2510-2514) รัฐบาลได้รวมเอางานการศึกษาผู้ใหญ่เข้าไว้ในแผนพัฒนาด้วย โดยตั้งงบประมาณไว้ 24.67 ล้านบาท โดยตั้งเป้าหมายจะเพิ่มจำนวนผู้รู้หนังสือขึ้น 3 แสนคน ภายในระยะเวลา 5 ปี เฉลี่ยปีละ 60,000 คน แต่ในทางปฏิบัติจริงปรากฏว่าการลดปริมาณคนไม่รู้หนังสือตามแผนนี้ทำได้เพียงปีละประมาณ 18,000 คนเท่านั้น รัฐบาลไทยจึงขอความร่วมมือจากยูเนสโกทำให้สามารถจัดคนไม่รู้หนังสือได้ปีละ 1 แสน คน โดยให้หลักสูตร 5 เดือน ค่าใช้จ่ายหัวละประมาณ 108 บาท ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของเด็กในระดับประถมปีที่ 2 ขึ้นอ่านออกเขียนได้ ตกหัวละประมาณ 750 บาท และต้องใช้เวลาประมาณ 2 ปี (กรมสามัญศึกษา, 2515 : 155-156) จะเห็นได้ว่าการลงทุนเพื่อการจัดคนไม่รู้หนังสือของการศึกษาผู้ใหญ่เป็นการลงทุนที่คุ้มค่า

การดำเนินงานตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ระยะที่สาม (พ.ศ.2515 - 2519) ปรากฏว่าใน พ.ศ.2518 มีประชากรในวัยเรียนที่อยู่ในโรงเรียนประมาณ 7.8 ล้านคนหรือร้อยละ 44.5 ของประชากรในวัยเรียน (อายุ 7 - 14 ปี) จะเห็นได้ว่าสัดส่วนของประชากรที่อยู่ในโรงเรียนกับประชากรในวัยเรียนยังแตกต่างกันอยู่มาก กล่าวคือยังมีเด็กในวัยเรียนอยู่นอกระบบโรงเรียน

อยู่อีกประมาณ 56 % ทั้งนี้เป็นเพราะความเสมอภาคและโอกาสในการเข้าเรียนของเด็กมีไม่เท่ากัน จากผลการวิจัยของกระทรวงศึกษาธิการพบว่าเด็กในกรุงเทพมหานครมีโอกาสเข้าศึกษาชั้นอนุบาลมากกว่าเด็กในจังหวัดอื่น ๆ ในระดับประถมศึกษาเด็กในภาคกลางมีโอกาสดำเนินเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มากกว่าภาคอื่น ๆ

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2519 : 1)

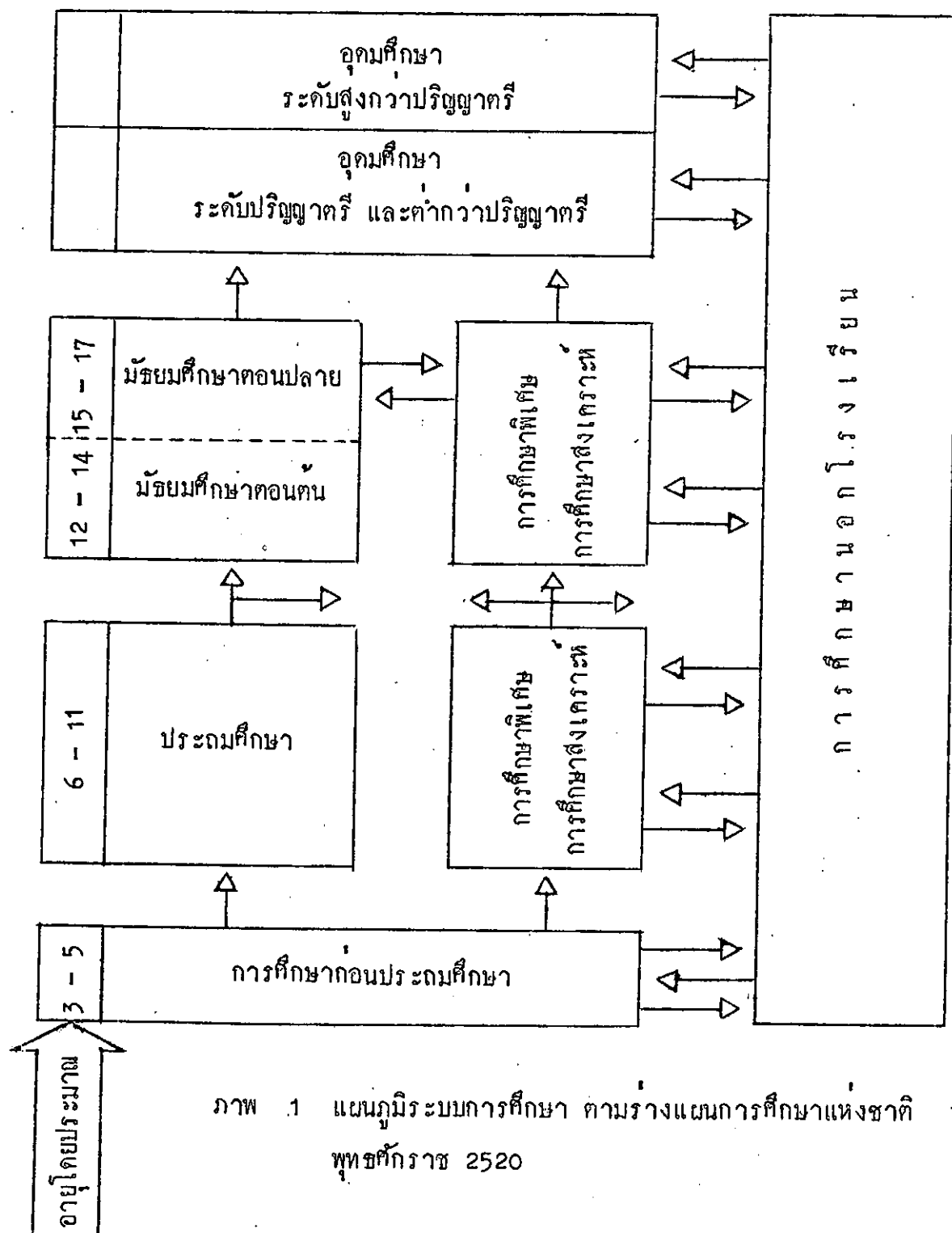
จากสถิติเด็กในวัยเรียนซึ่งอยู่นอกระบบโรงเรียนดังกล่าวแล้ว จึงมีความจำเป็นที่รัฐจะต้องปรับปรุงการศึกษานอกโรงเรียน เพื่อเปิดโอกาสการเข้าเรียนให้มากขึ้น แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่สี่ (พ.ศ. 2520 - 2524) จึงได้กำหนดนโยบายและแนวทางเกี่ยวกับการศึกษานอกโรงเรียนไว้หลายประการ เช่น ให้มีการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชนที่จะจัดการศึกษานอกโรงเรียน ปรับปรุงเนื้อหาวิชาเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ปรับปรุงการประเมินผล ส่งเสริมให้สื่อมวลชนมีบทบาทในการช่วยส่งเสริมการศึกษานอกโรงเรียนมากขึ้น เป็นต้น

รัฐบาลปัจจุบันได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาไว้ว่า " รัฐบาลนี้จะปรับปรุงระบบและกระบวนการศึกษาทุกระดับ ทุกประเภท ทั้งในและนอกระบบโรงเรียน เพื่อให้การศึกษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการพัฒนาความสามารถ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ค่านิยม และคุณธรรมของบุคคลเพื่อให้เป็นพลเมืองดี มีคุณภาพ และประสิทธิภาพ ตามความต้องการอันจำเป็นของสังคมไทย" สำหรับนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาผู้ใหญ่ได้กำหนดนโยบายไว้ว่า "จะแก้ไขปรับปรุงและขยายการศึกษาผู้ใหญ่และการอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการทางเศรษฐกิจและสังคม โดยให้การศึกษาดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตและประกอบอาชีพได้อย่างแท้จริง...." (กระทรวงศึกษาธิการ, 2519 : 17)

ร่างแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาให้ความเห็นชอบแล้ว ได้กำหนดความมุ่งหมายของการศึกษาไว้ว่า "การศึกษาเป็นกระบวนการต่อเนื่องกันตลอดชีวิต เพื่อมุ่งสร้างเสริมคุณภาพของพลเมืองให้สามารถ

ดำรงชีวิตและทำประโยชน์แก่สังคม โดยเน้นการศึกษาเพื่อสร้างเสริมความอยู่รอด
ปลอดภัย ความมั่นคง และความผาสุกร่วมกันในสังคมไทยเป็นประการสำคัญ"
 สำหรับแนวนโยบายในการจัดการศึกษาก็ได้กำหนดไว้ในข้อ 13 วรรค 3 ว่า
 "รัฐพึงจัดให้มีความประสานสัมพันธ์กันระหว่างการศึกษาในระบบโรงเรียนกับการ-
 ศึกษาออกโรงเรียน...." และข้อ 14 กล่าวว่า "รัฐพึงเร่งจัดและสนับสนุน
 การศึกษาออกโรงเรียนในลักษณะต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลได้รับการศึกษา
 ตลอดชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่ไม่มีโอกาสศึกษาในระบบ
 โรงเรียนเป็นอันดับแรก" ในส่วนที่เกี่ยวกับระบบการจัดการศึกษานั้นได้กำหนด
 ไว้ว่า "การศึกษาตามนัยแห่งแผนการศึกษานี้ เป็นสิ่งที่จะต้องจัดทำต่อเนื่องกับ
 ตลอดชีวิต ทั้งการศึกษาในระบบโรงเรียนและการศึกษาออกโรงเรียน" ในแง่
 ความหมายของการศึกษาออกโรงเรียน ข้อ 37 อธิบายว่า "การศึกษาออก-
 โรงเรียนเป็นการศึกษาที่จัดขึ้นนอกเหนือไปจากการศึกษาในระบบโรงเรียน ไม่
 ว่าการศึกษานั้นจะจัดขึ้นเป็นกิจกรรมการศึกษาโดยเฉพาะหรือเป็นส่วนหนึ่งของ
 กิจกรรมอื่น...." ทางด้านงบประมาณก็มีเจตน์จำนงค์ที่จะให้การสนับสนุนการ-
 ศึกษาออกโรงเรียนเป็นพิเศษ ดังจะเห็นได้จากข้อ 55 ที่ระบุไว้ว่า "รัฐพึงเพิ่ม
 งบประมาณทางการศึกษา สำหรับการศึกษาดุกระดับ และเน้นความสำคัญของ
 การศึกษาภาคบังคับ และการศึกษาออกโรงเรียนเป็นพิเศษ...."

จะเห็นได้ว่าแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับนี้มองเห็นความสำคัญของการศึกษา
 นอกโรงเรียนหรือการศึกษาผู้ใหญ่เป็นอย่างมาก จึงมุ่งที่จะส่งเสริม ปรับปรุง
 และให้ความสนับสนุนทางด้านการงบประมาณเพื่อสนองความต้องการและความเหมาะสม
 กับความเปลี่ยนแปลงของสังคมปัจจุบัน และถ้าพิจารณาแผนภูมิระบบการศึกษาของ
 แผนการศึกษานี้ ดังปรากฏในภาพ 1 จะเห็นได้ว่า ได้มีการจัดระบบการจัด
 การศึกษาออกโรงเรียนให้สัมพันธ์กับการศึกษาระบบโรงเรียนทุกระดับ ตั้งแต่ระดับ
 การศึกษาก่อนประถมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษาในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี

ภาพ 1 แผนภูมิระบบการศึกษา ตามร่างแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520

การจัดการศึกษาผู้ใหญ่ในความรับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นหน้าที่ของกองการศึกษาผู้ใหญ่ กรมสามัญศึกษา ซึ่งดำเนินงานการศึกษานอกโรงเรียนทั้งประเภทที่มีระบบและไม่มีระบบ โดยยึดหลักที่ว่าบุคคลจะต้องเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life long education) คือการเรียนรู้ไม่มีการจบสิ้น สังคมจึงต้องจัดการศึกษาให้แก่สมาชิกของสังคมเพื่อให้มีโอกาสหาความรู้เพิ่มเติมตามความต้องการ และนำความรู้ไปใช้ปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ หรือแก้ปัญหาที่ประสบอยู่ในชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2518 : 28) ในการจัดการศึกษาใหญ่นั้นได้แบ่งหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ออกเป็น 2 สาย คือ

ก. การศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ

1. ระดับประถมศึกษาตอนต้น

1.1 หลักสูตรภาคหลักสูตรฐานภาคต้น (ป.2) และ

หลักสูตรภาคหลักสูตรฐานภาคปลาย (ป.4)

ทั้งสองหลักสูตรนี้ใช้เวลาเรียนภาคละ 6 เดือน

(สำหรับนักศึกษาในชนบท)

1.2 หลักสูตรระดับที่ 1 (ป.2) และระดับที่ 2 (ป.4)

ใช้เวลาเรียนระดับละ 6 เดือน (สำหรับ

นักศึกษาในเมือง)

1.3 หลักสูตรแบบเบ็ดเสร็จ (ป.4) ใช้เวลาเรียน

6 - 8 เดือน

2. หลักสูตรระดับที่ 3 (ป.7) ใช้เวลาเรียน 1 ปี 6 เดือน

3. หลักสูตรระดับที่ 4 (ม.ศ.3) ใช้เวลาเรียน 1 ปี 6 เดือน

4. หลักสูตรระดับที่ 5 ใช้หลักสูตร ม.ศ.4 และ ม.ศ.5 ของ

กระทรวงศึกษาธิการ

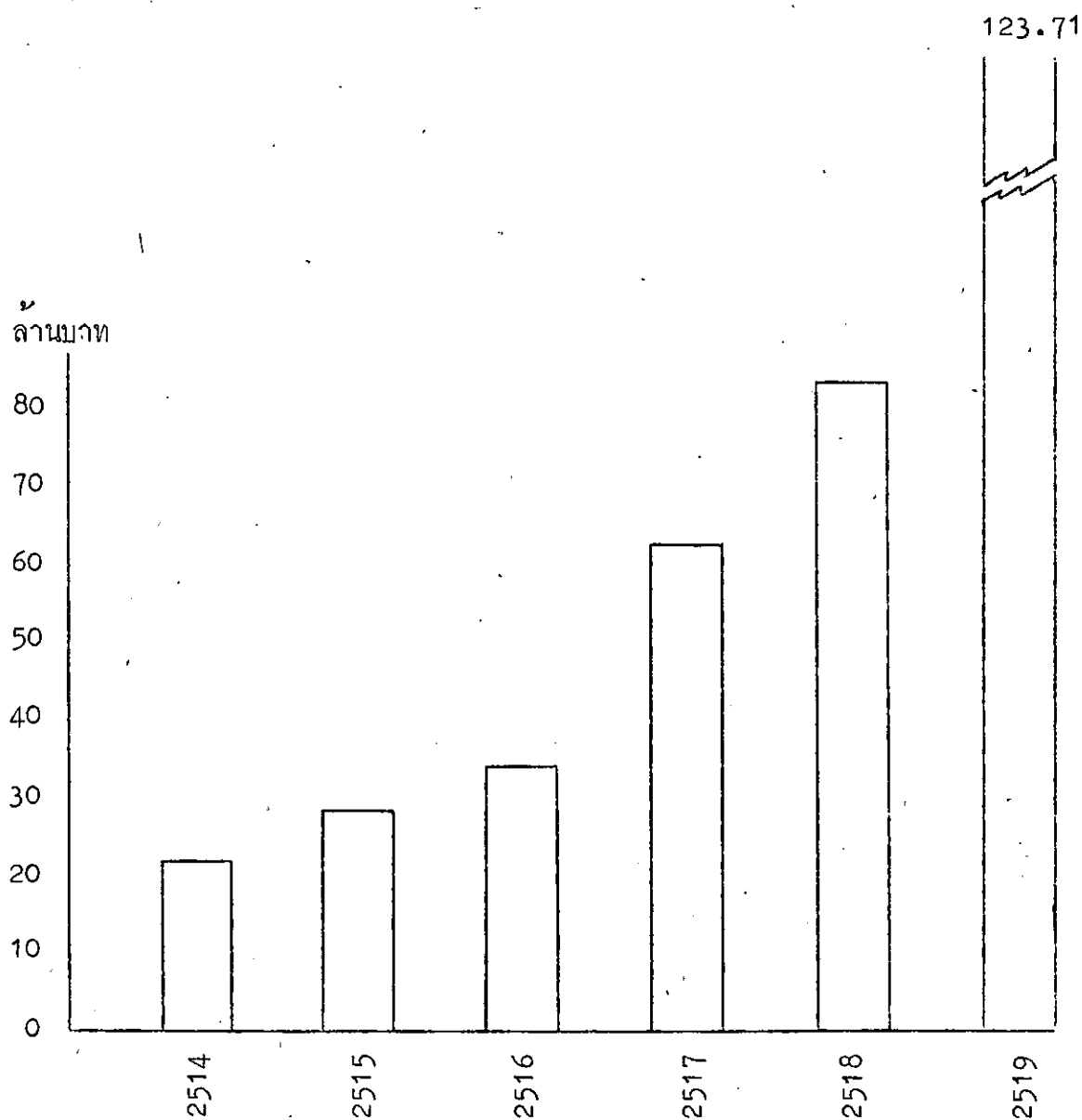
ข. อาชีวศึกษาผู้ใหญ่ จัดแบบหลักสูตรระยะสั้นตามความต้องการของ
ประชาชน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทโรงเรียนประจำ เวลาเรียนตั้งแต่ 10 ชั่วโมง
ขึ้นไปถึง 1 ปี ตามความเหมาะสม
2. ประเภทหน่วยเคลื่อนที่ เวลาเรียน 3 - 6 เดือน

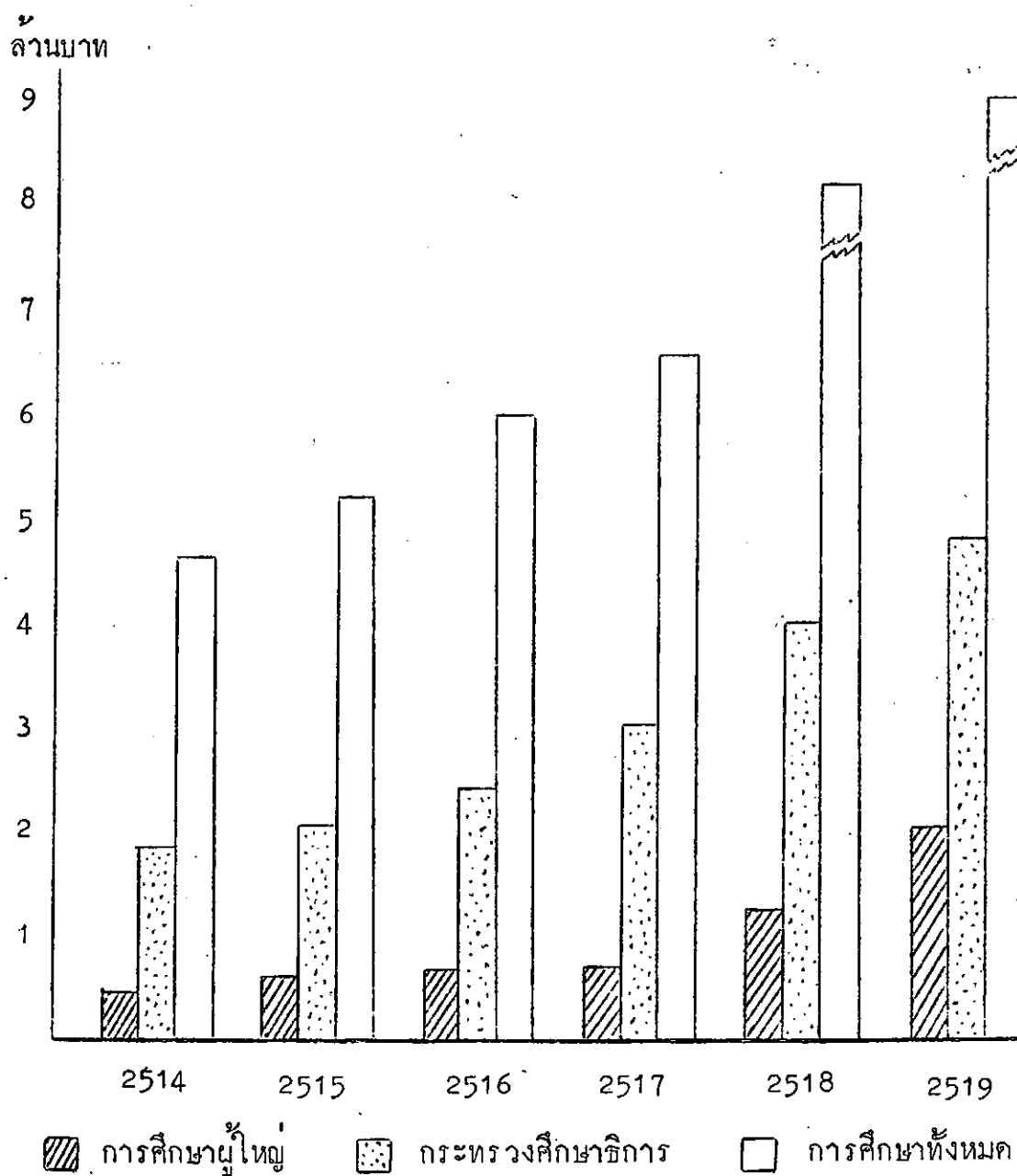
การจัดการศึกษาผู้ใหญ่ได้พัฒนามาเป็นลำดับจากปี พ.ศ.2483 จนถึงปัจจุบัน
นี้ ปรากฏว่าประชาชนให้ความสนใจมากขึ้น โดยเฉพาะหลักสูตรผู้ใหญ่สายสามัญชั้น
สิบเนื่อง มีจำนวนโรงเรียน จำนวนครู จำนวนชั้นเรียน และจำนวนนักศึกษา
เพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ.2503 - 2519 ซึ่งจะเห็นได้จากสถิติดังปรากฏใน
ตาราง 1

ตาราง 1 สถิติแสดงจำนวนโรงเรียน ครู ห้องเรียน และนักเรียน
ในโรงเรียนผู้ใหญ่สายสามัญ จาก พ.ศ.2503-พ.ศ.2519 (Ministry of
Education, 1976:34)

พ.ศ.	โรงเรียน	ครู	ห้องเรียน	นักเรียน
2503	48	297	115	3712
2504	46	315	120	3833
2505	52	318	130	4050
2506	56	320	140	4062
2507	56	334	148	4220
2508	55	342	153	4626
2509	58	364	178	5134
2510	62	368	178	6417
2511	60	387	208	6472
2512	76	398	211	7105
2513	70	415	226	9095
2514	183	1220	519	19019
2515	306	3258	1463	51548
2516	545	6274	2181	80005
2517	667	9457	3035	108582
2518	1955	10667	3596	130880
2519	2100	11565	4323	168935

ภาพ 2 กราฟเปรียบเทียบงบประมาณการศึกษามหาวิทยาลัย จากปี พ.ศ.2514 ถึงปี พ.ศ.2519 (Ministry of Education, 1976:30)

ภาพ 3 กราฟเปรียบเทียบระหว่างงบประมาณการศึกษาผู้ใหญ่ งบประมาณ
ของกระทรวงศึกษาธิการและงบประมาณเพื่อการศึกษาทั้งหมด

(Ministry of Education, 1976:27)

แม้ว่าการศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญจะมีลักษณะคล้ายระบบโรงเรียนก็ตาม แต่ก็
มีข้อแตกต่างที่สำคัญประการหนึ่งคือการบรรจุครู ซึ่งตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ
ว่าด้วยการจัดโรงเรียนผู้ใหญ่ พ.ศ. 2506 ข้อ 6 (กรมสามัญศึกษา, 76) ได้กำหนด
ไว้ว่า "การบรรจุครูให้พิจารณาถึงคุณวุฒิและวิทยุติที่เหมาะสมแก่การสอนนักศึกษา
กับควรคำนึงถึงความสะดวกในการปกครองบังคับบัญชาของโรงเรียนด้วย...." จะ
เห็นได้ว่ากระทรวงศึกษาธิการมิได้ฝึกอบรมครูเพื่อบรรจุเข้าสอนในโรงเรียนผู้ใหญ่
โดยเฉพาะ แต่พิจารณาจากคุณสมบัติซึ่งส่วนมากเป็นครูสอนอยู่ในโรงเรียนภาคปรกติ
โดยคำนึงถึงความสะดวกในการปกครองบังคับบัญชาเป็นหลัก เพราะผู้ที่สมัครเป็นครู-
โรงเรียนผู้ใหญ่มาจากหลายสังกัด ครูเหล่านี้เข้าใจว่าการสอนนักศึกษายุใหญ่ก็คง
เหมือนกับวิธีสอนที่ใช้สอนเด็กภาคปรกติ ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ผิด เพราะผู้ใหญ่มี
ความแตกต่างจากเด็กหลายประการ ล้วนแล้วแต่มีผลต่อการเรียนของผู้ใหญ่ทั้งสิ้น
เช่น ความแตกต่างทางด้านร่างกาย ประสบการณ์ ค่านิยม ความสนใจ ซึ่งครู
ต้องเข้าใจและใช้ความแตกต่างเหล่านี้ให้เป็นประโยชน์ในการสอน แม้ว่าขณะนี้กอง
การศึกษายุใหญ่จะได้เริ่มดำเนินการอบรมครูสอนโรงเรียนผู้ใหญ่แล้วก็ตาม แต่ก็
เพียงจำนวนน้อย และยังมีครูโรงเรียนผู้ใหญ่ที่ยังไม่ได้รับการอบรมอีกมาก

10-13-54 ✖ โดยเหตุที่ความจำเป็นในการเรียนไม่ว่าผู้เรียนจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ย่อม
ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนโดยเฉพาะ บรรดาองค์-
ประกอบดังกล่าวแล้ว ความตั้งใจเรียนและความวิตกกังวลในการเรียนเป็นองค์-
ประกอบส่วนหนึ่งที่จะเอื้ออำนวยต่อความสำเร็จในการเรียน จึงมีความจำเป็นที่จะ
ต้องศึกษาค้นคว้าว่า ความตั้งใจเรียนและความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษา
ผู้ใหญ่มีความสัมพันธ์กันเช่นใด และถ้าเปรียบเทียบกับนักเรียนภาคปรกติในระดับ
เดียวกันจะเป็นอย่างไร เพื่อให้ครูโรงเรียนผู้ใหญ่ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุง
การสอน และเพื่อผู้บริหารจะได้ใช้ประกอบการพิจารณาปรับปรุงการศึกษายุใหญ่ให้
บรรลุเป้าหมาย ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติสืบไป

ความมุ่งหมายในการศึกษาคนคว่ำ

ในการศึกษาคนคว่ำครั้งนี้ ได้กำหนดความมุ่งหมายไว้ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ของความตั้งใจเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
4. เพื่อสร้างเครื่องมือวัดความตั้งใจเรียนและเครื่องมือวัดความวิตกกังวลในการเรียนสำหรับนักศึกษาผู้ใหญ่ชั้นระดับ 4 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ความสำคัญของการศึกษาคนคว่ำ

ดังที่กล่าวแล้วในตอนต้นว่า การสอนผู้ใหญ่ไม่เหมือนกับการสอนเด็ก เพราะผู้ใหญ่มีหลายสิ่งหลายอย่างแตกต่างไปจากเด็ก ครูที่สอนผู้ใหญ่จึงควรต้องทราบบุคลิกภาพของผู้ใหญ่ตลอดจนองค์ประกอบทางจิตวิทยาบางประการที่จะช่วยให้การเรียนของผู้ใหญ่ประสบผลสำเร็จ บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ ดังที่ ยอร์จ ซี. แมน (George C. Mann) (กรมสามัญศึกษา, 2515 : 16) กล่าวว่า ครูต้องเข้าใจและทราบความสนใจ ความต้องการ ความสามารถ และทัศนคติของนักศึกษาผู้ใหญ่ เพื่อที่จะให้งานการสอนได้ผลสมความมุ่งหมาย

อนึ่ง เนื่องจากการศึกษาคนคว่ำต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการศึกษานั้นมักจะค้นคว้าทางด้านอื่น ๆ เสียส่วนมาก การค้นคว้าเกี่ยวกับการศึกษาผู้ใหญ่มีน้อยมาก

ดังนั้นในการศึกษาคนคว่ำครั้งนี้ จึงสรุปความสำคัญได้ดังนี้

1. ทำให้ทราบว่านักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 มีความวิตกกังวลในการเรียนแตกต่างไปจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกันหรือไม่ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการแก้ไข การแนะแนวตลอดจนการบริหารต่อไป

2. ทำให้ทราบว่าความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วเป็นอย่างไ จะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น

3. ทำให้มีแบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียนและวัดความวิตกกังวลในการเรียนใช้สำหรับนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

4. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการศึกษาผู้ใหญ่ในโอกาสต่อไป

ขอตกลงเบื้องต้น

1. การวิจัยครั้งนี้ถือว่าความตั้งใจเรียน และความวิตกกังวลในการเรียน เป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่งซึ่งมีอยู่จริงในตัวบุคคล สามารถค้นพบและอธิบายได้โดยอาศัยกฎเกณฑ์ทางจิตศาสตร์

2. การวิจัยครั้งนี้ถือว่าบุคลิกภาพของบุคคลสามารถกำหนดค่าด้วยตัวเลข และนำไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ

3. การทดสอบสมมุติฐานทุกข้อกำหนดระดับ นัยสำคัญที่ .05

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษานี้กระทำกับนักศึกษาผู้ใหญ่ ตามหลักสูตรการศึกษานักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ชั้นระดับ 4 รุ่นพฤศจิกายน 2519 - เมษายน 2520 จากโรงเรียนผู้ใหญ่สังกัดกองการศึกษานักศึกษาผู้ใหญ่ กรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 221 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2519 จากโรงเรียนรัฐบาลในส่วนกลาง สังกัดกองการมัธยมศึกษา จำนวน 312 คน โดยวิธีสุ่มตัวอย่าง

2. บุคลิกภาพที่มุ่งศึกษาคือความตั้งใจเรียนและความวิตกกังวลในการเรียน องค์ประกอบหรือสภาพการณ์ด้านอื่น ๆ จะไม่มีการควบคุมในการศึกษานี้

3. ตัวแปรต่าง ๆ (Variables) ที่จะศึกษาได้แก่

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables.)

3.1.1 เมื่อศึกษากับผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 ตัวแปรอิสระ คือ

- เพศ
- เชื้อชาติ-สัญชาติ
- อาชีพ
- อายุ
- สถานภาพสมรส

3.1.2 เมื่อศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตัวแปรอิสระ คือ

- เพศ
- เชื้อชาติ-สัญชาติ

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

3.2.1 ความตั้งใจเรียน (Learning Attention)

3.2.2 ความวิตกกังวลในการเรียน (Learning Anxiety)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความตั้งใจเรียน (Learning Attention) คือแรงผลักดันให้ผู้เรียนพยายามประกอบกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนเพื่อบรรลุเป้าหมายคือความรู้ความสามารถ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการศึกษาครั้งนี้ถือว่าความตั้งใจเรียนเป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่งของนักเรียนหรือนักศึกษาอันสามารถวัดได้โดยแบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียน

2. ความวิตกกังวลในการเรียน (Learning Anxiety) คือสภาพทางจิตใจของนักเรียนหรือนักศึกษาอันเนื่องมาจากความต้องการความสำเร็จในการเรียน

ในการศึกษาครั้งนี้ถือว่าความวิตกกังวลในการเรียนเป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถวัดได้โดยแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียน

3. เชื้อชาติ-สัญชาติ หมายถึงเชื้อชาติและสัญชาติของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีสองประเภท คือเชื้อชาติไทย-สัญชาติไทย และเชื้อชาติจีน-สัญชาติไทย

4. อาชีพ หมายถึงการหารายได้ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่มีอาชีพกับกลุ่มที่ไม่มีอาชีพ

5. อายุ หมายถึงอายุของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจำแนกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ยและสูงกว่าอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างรวม

6. สภาพสมรส หมายถึงภาวะการแต่งงานของกลุ่มตัวอย่างซึ่งจำแนกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มโสดกับกลุ่มสมรส

บทที่ 2

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการศึกษาเป็นการลงทุนอย่างหนึ่งซึ่งจำเป็นต้องคำนึงถึงผลที่จะได้รับ โดยการพยายามแก้ไขปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเหตุที่ความตั้งใจเรียนและความวิตกกังวลในการเรียนเป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่งของ ผู้เรียน จึงทำให้มีผู้สนใจและศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ ปัญหาและเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน ดังจะได้อธิบายต่อไปนี้

ความตั้งใจเรียน (Learning Attention) มีผู้ให้ความหมายของความ ตั้งใจเรียนไว้อย่างต่าง ๆ กันดังนี้

สแตรง (Strang, 1959:307-308) กล่าวถึงความตั้งใจเรียนว่าเป็นองค์ ประกอบอันซับซ้อนที่เกี่ยวกับแรงขับและความจำ การจะเรียนรู้สิ่งใดได้ก็จะต้องมี ความตั้งใจเรียนในสิ่งนั้น เพราะความตั้งใจเรียนเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้

ซอเรนสัน (Sorenson, 1964:408) กล่าวว่าพื้นฐานของการตั้งใจในการ เรียนรู้สิ่งใด ๆ ขึ้นอยู่กับความต้องการและแรงขับของบุคคลอันจะก่อให้เกิดความเต็มใจ (Willingness) ที่จะเรียน ความต้องการและแรงขับนี้จะผสมกันไปเป็นสัดส่วนและ ส่งแรงกระตุ้นความเต็มใจ เมื่อบุคคลต้องการเรียนรู้สิ่งใดแล้ว อุปสรรคอื่น ๆ จะไม่ สามารถชักจูงความพยายามของเขาให้หันเหไปได้ ตรงกันข้ามจะมีความคาดหวังและ ความเครียดเกิดขึ้น ถ้าผู้นั้นได้รับความสำเร็จในการเรียน ความเครียดก็จะหมดไป ถ้าพลาดหวังก็จะเกิดความคับข้องใจ (Frustration) เพราะความเครียดมิได้หมด ไป แม้ว่าซอเรนสันจะมีได้อธิบายความหมายของความตั้งใจเรียนโดยตรง แต่สิ่งที่เขา เรียกว่าความเต็มใจ (Willingness) นั้น ก็มีพื้นฐานมาจากความต้องการและแรงขับ

วิทเทเคอร์ (Whittaker, 1966:567) อธิบายว่าความตั้งใจคือจุดรวม ของการรับรู้ (Perception) ซึ่งกำหนดขึ้นในบางกรณีโดยลักษณะของตัวรับรู้เอง บาง กรณีอยู่ในลักษณะของสิ่งเร้า (Stimulus) ความตั้งใจมีความสัมพันธ์กับฝ่ายรับรู้และ

สิ่งเร้า สิ่งเร้าจะก่อให้เกิดความตั้งใจแก่ผู้รับรู้ได้ต่อเมื่อสิ่งเร้านั้นมีการเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนขนาดหรือเกิดขึ้นซ้ำ ๆ กัน สิ่งเร้าที่ผิดปกติก็จะกระตุ้น ความตั้งใจของผู้รับรู้ด้วย ในตัวผู้รับรู้จะมีตัวประกอบที่จะช่วยเสริมให้เกิดความตั้งใจ คือแรงจูงใจ(Motive) แรงจูงใจจะทำให้เกิดการเลือกรับรู้ขึ้น ความสนใจและค่านิยมก็จะเป็นอีกส่วนหนึ่งที่จะทำให้เกิดความตั้งใจขึ้นได้

อรรถศรี กุมุท (อรรถศรี กุมุท 2516:7) อธิบายว่าความตั้งใจเรียนคือพลังงานอย่างหนึ่งที่แฝงอยู่ในตัวบุคคลและผลักดันให้ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ อย่างจริงจัง ปริมาณของความผลักดันนี้มีความสัมพันธ์กับผลสำเร็จแห่งกิจกรรมของบุคคล กล่าวคือบุคคลที่มีความตั้งใจมากจะมีผลสัมฤทธิ์ในการทำงานสูง ตรงกันข้ามบุคคลที่มีปริมาณความตั้งใจน้อยจะมีผลสัมฤทธิ์ในการทำงานต่ำ

ผลงานการวิจัยเกี่ยวกับความตั้งใจเรียน เนื่องจากนักจิตวิทยาและนักการศึกษา มองความตั้งใจเรียน ในแง่ของแรงขับ ดังนั้นการศึกษาเกี่ยวกับความตั้งใจเรียน โดยตรงจึงค่อนข้างจะน้อย ดังจะได้นำกล่าวต่อไปนี้ ✓

ปีเตอร์สัน (สุนันท์ ผลโกสุม, 2516:34) ได้ทำการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 ให้ทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์เป็นประจำทุกวัน

กลุ่มที่ 2 ให้ทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์บ้าง

กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุมไม่ให้ทำการบ้านเลย

หลังจากได้ทำการทดลองไปแล้ว 6 สัปดาห์ จึงใช้แบบทดสอบ 2 ฉบับ เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ฉบับหนึ่ง อีกฉบับหนึ่งเป็นแบบทดสอบวัดความตั้งใจเรียน ทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่า

1. กลุ่มที่ 1 และ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .05

2. กลุ่มที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางคณิตศาสตร์สูงกว่ากลุ่มที่ 1 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. กลุ่มที่ 1 มีความตั้งใจเรียนดีกว่ากลุ่มที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่กลุ่มที่ 1 กับกลุ่มที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

ลาฮาเคอร์น (สมชาย ธัญชนกุล, 2516 : 3) แห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียนซึ่งได้จากการบันทึกการสังเกตต่อเนื่องกันเป็นเวลา 3 เดือน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสติปัญญาของเด็กเกรด 6 จำนวน 125 คน ผลการวิจัยพบว่า ความตั้งใจเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษา และเลขคณิต ระหว่าง .37 ถึง .50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วัลลภ กันทรพย (วัลลภ กันทรพย, 2513 : 112) ได้หาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียน ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ การศึกษา ชาย 140 คน หญิง 360 คน รวม 500 คน พบว่า

1. นักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชาย
2. นักเรียนหญิงมีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนชาย
3. ความตั้งใจเรียนมีส่วนเกื้อกูลความสำเร็จในการเรียน
4. ความวิตกกังวลในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสำเร็จในการเรียนเป็นลบ

1 / สุนันท์ สลโกสุม (สุนันท์ สลโกสุม, 2516: 194-195) ได้หาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 พบว่า ในกลุ่มหญิงและกลุ่มรวม ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ในทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความตั้งใจเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์เป็นบวก อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อรุณศรี กุมุท (อรุณศรี กุมุท, 2516: 37) ได้ศึกษาความถนัดทางการเรียน ความตั้งใจเรียน และสุขภาพของนักเรียนสอบตกซ้ำชั้น ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 สายสามัญ จำนวน 320 คน เป็นนักเรียนสอบได้ 250 คน สอบตก 70 คน พบว่า

1. ในกลุ่มรวม ความตั้งใจเรียนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ .4666
2. กลุ่มสอบได้ ความตั้งใจเรียนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ .2321
3. กลุ่มสอบตก ความตั้งใจเรียนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ -.0572

สมพงษ์ รุจิรวรรณ (สมพงษ์ รุจิรวรรณ, 2516 : 59) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ ความเป็นผู้นำ ความตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 3 ผลปรากฏว่า

1. ความตั้งใจเรียน มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับทัศนคติทางวิทยาศาสตร์และพฤติกรรมด้านความเป็นผู้นำ

2. กลุ่มที่มีความตั้งใจเรียนสูงมีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีความตั้งใจเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ความตั้งใจเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากแนวคิดและผลงานการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความตั้งใจเรียนดังกล่าวมาแล้ว ทำให้มองเห็นว่าความตั้งใจเรียนเป็นองค์ประกอบทางจิตวิทยาที่มีส่วนช่วยให้เกิดผลสำเร็จในการเรียน หมายความว่านักเรียนที่มีความตั้งใจเรียนสูงย่อมมีโอกาสได้รับความสำเร็จ ในการเรียนมากกว่านักเรียนที่ขาดความตั้งใจเรียนหรือมีความตั้งใจเรียนน้อย

ความวิตกกังวล (Anxiety) ความวิตกกังวลเป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่งซึ่งนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

โมวเรอร์ (Mowrer , 1963 : 264 - 269) ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลไว้ว่าความวิตกกังวลคืออารมณ์ แต่เป็นอารมณ์ซึ่งคล้ายกับเมื่อเรามีความหิวหรือกระหาย เป็นสภาพที่ตึงเครียดหรือสภาพที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกไม่สบายใจซึ่งต้องการขจัดให้หมดสิ้นไป เป็นตัวการที่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมบางอย่างซึ่งอาจถือเป็นแรงจูงใจ (Motive) อย่างหนึ่ง

ฮอลล์และลินซี (Hall and Linzey , 1970 : 44) กล่าวถึงความวิตกกังวลตามทฤษฎีของฟรอยด์ว่า ความวิตกกังวลหมายถึงสภาวะความตึงเครียด เป็นแรงขับ (Drive) คล้ายความหิวหรือความรู้สึกทางเพศ ต่างกันตรงที่สภาวะ

ดังกล่าวนั้นไม่ได้เกิดจากสภาพภายในของร่างกาย แต่มีสาเหตุมาจากภายนอก เมื่อความวิตกกังวลถูกเร้าให้เกิดขึ้นมักจะสร้างแรงจูงใจให้คนต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อลดสภาวะดังกล่าว

ฮิลการ์ด (Hilgard , 1962 :173-174) ได้ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความกลัว และแรงจูงใจ ว่าความวิตกกังวลเป็นสภาพคล้ายความกลัว และมีความสัมพันธ์อย่างมากกับความกลัว เป็นตัวสำคัญที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ เนื่องจากความวิตกกังวลเป็นสภาพที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระวนกระวายใจ ความวิตกกังวลเป็นความกลัวที่แตกต่างจากความกลัวธรรมดา เพราะความกลัวธรรมดามีวัตถุหรือสิ่งที่ทำให้เกิดกลัว โดยที่สิ่งที่ทำให้เกิดกลัวมีรูปร่างปรากฏให้เห็น ส่วนความวิตกกังวลเป็นความกลัวซึ่งสิ่งที่ทำให้เกิดกลัวไม่มีรูปร่างปรากฏให้เห็น จึงอาจกล่าวได้ว่าความวิตกกังวลเป็นความกลัวที่เลื่อนกลาง แยกคล้ายกับความกลัวตรงที่เป็นสภาพที่เป็นสาเหตุทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกไม่สบายใจ เกิดความตึงเครียด อันเป็นสภาพที่บุคคลต้องการหลีกเลี่ยง

อาพล โองเคลือบ (อาพล โองเคลือบ, 2515:8) กล่าวว่าความวิตกกังวลหมายถึงสภาพทางอารมณ์ซึ่งบุคคลรู้สึกไม่สบายใจ ตึงเครียด ขาดความมั่นคงปลอดภัย หรือเกิดความกลัวเมื่อบุคคลถูกเร้าให้เกิดความรู้สึก หรืออยู่ในสภาพทางอารมณ์ดังกล่าว บุคคลจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เช่นหมั่นหมอง เกรี้ยวกราด เกร็งเครียด หงุดหงิด

วรรณิ รักธรรม (วรรณิ รักธรรม, 2515:3) กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของความวิตกกังวลไว้สามประการ คือ

1. เป็นสภาพที่ก่อให้เกิดความตึงเครียด กระวนกระวายใจ ไม่สบายใจ อันเป็นสภาพที่บุคคลต้องการหลีกเลี่ยง
2. มีลักษณะคล้ายความกลัว เป็นความกลัวที่เลื่อนกลาง ไม่ปรากฏสิ่งที่ทำให้เกิดกลัว
3. เป็นแรงขับ (Motive)

วัลลภ กันทรพย (วัลลภ กันทรพย, 2513:27-37) ได้สรุปความหมาย และพฤติกรรมของความวิตกกังวล โดยอาศัยการวิเคราะห์พฤติกรรม ตามคำจำกัดความประกอบกับแนวความคิดและผลงานของแคทเทล (Cattell) และของซาราซัน (Sarason) ว่า ความวิตกกังวลหมายถึงสภาพของจิตใจที่มีความตึงเครียด หวาดระแวง หวาดกลัว บางครั้งหาสาเหตุได้ บางครั้งหาสาเหตุไม่ได้ และมักจะเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ ส่วนพฤติกรรมที่แสดงถึงความวิตกกังวลนั้น ประมวลได้ดังนี้

1. คั่นเต้น ซากความอกหนตอสิ่งเร้าต่างๆ ที่มารบกวนจิตใจ เมื่อมีเรื่องยุ่งยากมากระทบจิตใจ มักจะเก็บความรู้สึกไว้อย่าง
2. ซลาคล้วหรือประหม่า ไมกลาแสดงออก หลีกเลียงการแสดงความคิดเห็นหรือการกระทำต่อหน้าคนหมู่มาก
3. เกรงเครียด จริ่งจัง จิตใจหมกมุ่น ไมยืมแยมแจ่มใส ไม่ชอบพุดเล่น
4. อารมณ์อ่อนไหว โกรธง่าย ตีใจเสียใจง่าย ควบคุมอารมณ์ไม่ค่อยอยู่
5. ซื่อาย ชอบหลบหน้าคนหมู่มาก ไมกลาเสี่ยงทำในสิ่งที่ตนไม่เคยทำ

มากอน

6. จิตใจุ่นวาย ชอบคิดมาก ไมค่อยลืมสิ่งไ่ง่าย ๆ สิ้นหาเส้าซึม ใจลอย

ความวิตกกังวลในการเรียน (Learning anxiety) จากความหมายของความวิตกกังวลดังกล่าวมาแล้ว จึงอาจสรุปเป็นความหมายของความวิตกกังวลในการเรียนได้ว่า ความวิตกกังวลในการเรียนก็คือ สภาวะทางจิตใจหรือทางอารมณ์ ความรู้สึกกลัว อันมีสาเหตุเนื่องมาจากความต้องการความสำเร็จในการเรียนโดยเฉพาะ

ผลงานวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวล

จำรัส บุญญานันต์ (จำรัส บุญญานันต์ 2515 : 50) ได้ทำการศึกษากับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 210 คน เกี่ยวกับมโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวลและความต้องการสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนที่

ประพฤติก้อยตามและที่ชักกับสังคม ผลปรากฏว่า

1. นักเรียนชายที่ประพฤติก้อยตามสังคมมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชายที่ประพฤติก้อยตามสังคม

2. นักเรียนหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคมมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนหญิงที่ประพฤติก้อยตามสังคม

วรรณิ รักธรรม (วรรณิ รักธรรม, 2515:54-55) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ: ความต้องการผลสัมฤทธิ์และความรู้สึกรับผิดชอบ ของเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ชาย 240 คน หญิง 120 คน จากการศึกษาปรากฏว่า

1. ผู้ที่มีความวิตกกังวลมากจะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์น้อยและผู้ที่มีความวิตกกังวลน้อยจะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มาก

2. ผู้ที่มีความวิตกกังวลมากจะมีความรู้สึกรับผิดชอบน้อยและผู้ที่มีความวิตกกังวลน้อยจะมีความรู้สึกรับผิดชอบมาก

3. เด็กชายไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กชายไทยเชื้อชาติจีนมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน

4. ในกลุ่มตัวอย่างรวม เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย

5. ในกลุ่มเด็กไทยเด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย

วินิจ เกตุขำ (วินิจ เกตุขำ, 2515 : 75-76) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กับความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำและความวิตกกังวลของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุโขทัย พบว่า

1. เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ ให้ความรักมากจะมีความวิตกกังวลน้อย
เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ ให้ความรักน้อยจะมีความวิตกกังวลมาก

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษ ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวล

3. เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พรณี เดชกำแหง (พรณี เดชกำแหง, 2515:12) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 1 และ 2 พบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ในแง่ของความคล่องในการคิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดที่เป็นของตนเองโดยเฉพาะ และพบอีกว่ากลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีความคล่องในการคิดมากกว่ากลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ

บุคลิกภาพบางประการของผู้ใหญ่ที่แตกต่างจากเด็กที่เกี่ยวกับการเรียนรู้

ในการเรียนรู้ผู้ใหญ่กับเด็กมีความแตกต่างกันพอสมควรทั้งในด้านร่างกายและสมอง ผู้ใหญ่มีความวิตกกังวลหลายอย่างเกี่ยวกับการเรียน เช่นมักจะคิดว่าตัวเองแก่แล้ว คงเรียนสู้เด็กไม่ได้ วิตกกังวลว่าจะเรียนไม่ทันคนอื่น กลัวเรียนไม่รู้เรื่องเพราะคิดว่าสมองเสื่อมลง ประสาทหู ประสาทตา ก็เสื่อมลงด้วย ความเสื่อมทางกายภาพนี้เป็นอุปสรรคและก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนแก่นักศึกษาผู้ใหญ่เป็นอย่างมาก ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กก็จะเห็นได้ว่าแตกต่างกันมาก แต่ผู้ใหญ่ได้เปรียบเด็กในแง่ของความรอบคอบและการใช้เหตุผล

จากการศึกษาปรากฏว่าการเปลี่ยนแปลงของร่างกายในทางเสื่อมนั้น มิได้หมายความว่าสมองของผู้ใหญ่จะเสื่อมลงด้วย

โกลด์ฟาร์บ (Goldfarb) (พจนัน น้อยแสงศรี, 2513:33) นักการศึกษาชาวอเมริกันได้ศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี ถึง 65 ปี โดยให้ทำข้อสอบต่างชนิดกัน ข้อสอบนั้นใช้ทักษะทางกล้านเนื้อซึ่งต้องใช้ความเร็วและกำลังกายมาก ผลของการวิจัยพบว่า ความสามารถทางกายภาพของมนุษย์จะเสื่อมลงเมื่ออายุมากขึ้น แต่ในด้านถ้อยคำหรือคำพูดไม่เสื่อมลงแต่ประการใด ผลการศึกษาของโกลด์ฟาร์บแสดงว่าความเสื่อมทางกายภาพไม่เกี่ยวข้องกัมลไกทางสมอง

ธอร์นไดค์ (Thorndike). (Malcolm, 1975 : 50) ได้ศึกษาพบว่าผู้ใหญ่สามารถเรียนได้ก็กว่าเด็ก ความสามารถของผู้ใหญ่ในการเรียนรู้จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงวัยหนุ่มสาวและสามารถจะขึ้นถึงจุดสุดยอดเมื่ออายุประมาณ 20 ปี

หลังจากนั้น 2 - 3 ปี ก็จะเริ่มเสื่อมลง แต่ความเสื่อมที่ลดลงนั้นเป็นความเสื่อมใน
ด้านความเร็ว ไม่ใช่ด้านความสามารถ หมายความว่าบุคคลมีความสามารถทางการ
เรียนในอัตราเท่าใดก็จะมีศักยภาพความสามารถในอัตราเดิม

ซาคัน (Zahn:1) ชี้ให้เห็นว่าผู้ใหญ่มีไคหมายความว่าความถึงเด็กตัวโต แต่มีความ
แตกต่างจากเด็กในหลาย ๆ ด้าน ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ เช่นความแตกต่างทาง
ด้านบุคลิกลักษณะ ด้านความเร็วในการสนองตอบ ทักษะคิด ค่านิยม ความสนใจ แรง
กระตุ้น ดังนั้นผู้สอนนักศึกษาผู้ใหญ่จึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างเหล่านี้ พร้อมกับปรับ-
ปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพความแตกต่าง จากการศึกษาพบว่าความ
สามารถพื้นฐานในการเรียนของผู้ใหญ่เปลี่ยนแปลงไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้นตามอายุ
ไม่ได้เปลี่ยนในด้านความสามารถในการเรียน แต่เปลี่ยนทางสภาพร่างกาย และ
เปลี่ยนแปลงทางความตั้งใจและแรงกระตุ้น

ซอร์นโคค (Zahn:3) ได้ทำการทดลองกับผู้ชายและผู้หญิง อายุระหว่าง
14 ถึง 50 ปี การทดลองครั้งนี้ซอร์นโคคสนใจความเร็วในการเรียนรู้มากกว่าที่จะ
ทราบว่าผู้ใหญ่เรียนรู้ได้มากเท่าใด ผลของการทดลองปรากฏว่า กลุ่มสูงอายุนึ่งมีอายุ
เฉลี่ย 42 ปี สามารถทำงานได้รวดเร็วเท่ากับคนอายุ 18 ปี แต่ช้ากว่าอายุ 18 ปี
15 % และความรวดเร็วในการทำงานลดลงน้อยกว่า 1 % ทุกปี

ซาคัน (Zahn:10) ได้เสนอแนะในการสอนผู้ใหญ่ว่าผู้ใหญ่ไม่สามารถเรียนรู้
ได้เร็วเหมือนเด็ก เขาไม่สามารถมองเห็น ไคบีน หรือตอบสนองไคอย่างรวดเร็ว
ในการสอนผู้ใหญ่ของพูคซา ๆ ชัคเจน และคัง ครูจะต้องให้เวลาสำหรับจดโน้ตบน
กระดานดำ ห้องเรียนที่มีแสงสว่างพอดี สงบเงียบ และอุณหภูมิพอเหมาะ เป็นส่วน
ประกอบที่จำเป็นในการช่วยให้ผู้ใหญ่เรียนรู้ไคดี คำพูดหรือสำนวนแปลก ๆ ชื่อใหม่ ๆ
จะต้องเขียนให้เห็นบนกระดานดำ

คาส (Cass, 36 - 37) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของผู้ใหญ่
มีสองประการที่สำคัญ คือ

1. ความฉับไวในการมองเห็น (Visual acuity) มนุษย์มีความสามารถสูงสุดในการมองเห็นเมื่ออายุ 18 ปี หลังจากนั้นก็จะลดลงอย่างช้า ๆ จนถึงอายุ 45 ปี และเมื่ออายุเลย 55 ปีไปแล้ว ความสามารถในการมองเห็นจะลดลงในอัตราที่รวดเร็ว

2. ความฉับไวในการได้ยิน (Auditory acuity) ความสามารถในการได้ยินมีขีดสูงสุดเมื่ออายุ 14 ปี หลังจากนั้นจะลดลงช้า ๆ เช่นเดียวกัน

ในการเรียนการสอนความสนใจเป็นสิ่งสำคัญ เพราะถ้านักเรียนหรือนักศึกษามีความสนใจแล้ว ความตั้งใจเรียนก็จะเกิดขึ้น เกี่ยวกับความสนใจของผู้ใหญ่ สุนทร สุนันทชัย (สุนทร สุนันทชัย, 2511:25) กล่าวว่า การเรียนจะเป็นผลดีเมื่อผู้เรียนมีความสนใจในสิ่งที่เรียนซึ่งเป็นความจริงไม่ว่าจะสอนเด็กหรือผู้ใหญ่ เพราะถ้าผู้เรียนไม่สนใจในสิ่งที่เรียน ก็จะไม่ตั้งใจรับความรู้ ไม่อ่าน ไม่ฟัง ไม่คิด การเรียนการสอนก็ไม่เกิดผลสำเร็จ เช่นเดียวกัน นิตยา ฤทธิโยธี (นิตยา ฤทธิโยธี, 2514:4) ก็ให้ความเห็นเช่นเดียวกันว่า เครื่องช่วยหรือสิ่งเร้าความสนใจให้ผู้เรียนอยากเรียนอยากรู้มีความสำคัญมาก เพราะเป็นสื่อทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้รับมากขึ้นจากประสบการณ์ที่เขามีอยู่แล้ว ก็เป็นเครื่องช่วยให้ผู้เรียนได้รับผลสำเร็จในการเรียนเช่นเดียวกัน

คาส (Cass : 33) กล่าวถึงความกลัวและความวิตกกังวลที่มีต่อการเรียนว่า ความกลัวและความวิตกกังวลของผู้ใหญ่มีผลต่อการเรียนรู้ อย่างไรก็ตามความวิตกกังวลสูงจะช่วยให้ผู้ใหญ่ในการเรียนรู้ข้อเท็จจริงง่าย ๆ (Simple facts) แต่ในระดับความรู้ที่สูงกว่านี้มีแนวโน้มว่าความวิตกกังวลจะสะกิดกั้นการเรียนรู้ของเขา และยังพบอีกด้วยว่าความวิตกกังวลจะสะกิดกั้นการเรียนรู้ของผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ความกลัวและความวิตกกังวลจะทำให้ความสามารถในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่มีผลแตกต่างกัน การใช้วิธีการสอนหรือระบบการสอนที่ดีจะทำให้ผู้ใหญ่เกิดความสนใจและผ่อนคลายความวิตกกังวลลงได้ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น นอกจากนี้ คาส (Cass) ยังให้แนวคิดเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสนใจอีกว่าความสนใจของผู้ใหญ่ไม่มี

แนวโน้มว่าจะเปลี่ยน แต่ความเข้มข้นของความสนใจจะแปรเปลี่ยนไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ

1. วิธีสอน
2. หน่วยของงานที่ให้ทำ ควรให้ทำงานหน่วยย่อย ๆ (Small units) มากกว่าหน่วยใหญ่ ๆ
3. คำพูดที่ใช้ควรเป็นคำที่คุ้นหูผู้ใหญ่
4. ช่วงเวลาควรเป็นช่วงไม่ยาวนาน

เทเลอร์ (Taylor) (Puder and Hand, 1968:8) กล่าวว่าความตั้งใจและความวิตกกังวลเป็นบุคลิกภาพส่วนหนึ่งของพื้นฐานการศึกษาของผู้ใหญ่ เขาพบว่า การที่นักศึกษาผู้ใหญ่จะควบคุมความวิตกกังวลของเขาได้นั้นมีความสัมพันธ์โดยตรงกับระดับความปรารถนาในผลสัมฤทธิ์

แซนฟอร์ด (Sanford) (Zahn:7) ให้ความคิดเห็นไว้ว่าความวิตกกังวลสูงของเด็กหนุ่มสาวจะค่อยลดลงเมื่อตนเองมีความรู้สึกเป็นอิสระในการปกครองตนเอง แซนฟอร์ดได้ทำการศึกษานักศึกษาในมหาวิทยาลัยวาซซา (Vassar College) ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนจนกระทั่งจบการศึกษาไปแล้วหลายปี พบว่าเด็กสาวมีความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีที่มีความหลุดพ้นจากความวิตกกังวล

ในด้านความสนใจนั้น สตรอง เดวิส และคณะ (Zahn:8) ชี้ให้เห็นว่าความสนใจของเด็กเปลี่ยนแปลงน้อยกว่าความสนใจของผู้ใหญ่ แม้ผู้ใหญ่เองก็มีความสนใจแตกต่างกัน เมื่อคนแก่ตัวลงเขาจะมีความสนใจในงานที่ต้องใช้ทักษะทางกายน้อยลง แต่จะเพิ่มความสนใจงานที่ใช้สมองหรือทักษะเบา ๆ สรุปได้ว่าเป็นการยากที่จะสอนผู้ใหญ่เกี่ยวกับงานที่ต้องใช้กำลังกายหรือความกล้าหาญ แต่เป็นการง่ายสำหรับที่จะสอนเกี่ยวกับวรรณคดีหรือการเขียนในเชิงสร้างสรรค์ ตามแนวความคิดของสตรอง จึงเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาผู้ใหญ่ สายสามัญ ซึ่งวิชาที่เรียนเป็นวิชาสามัญขั้นพื้นฐาน สอดคล้องกับแนวความคิดนี้ เพราะหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ สายสามัญ มีวิชาซึ่งไม่ต้องใช้กำลังกาย ผู้ใหญ่จึงน่าจะเรียนรู้ได้พอ ๆ กับเด็ก ส่วนปัญหาที่ว่าเด็กกับผู้ใหญ่

จะเรียนได้ก็หรือประสพผลสำเร็จมากกว่ากัน เป็นเรื่องที่จะต้องศึกษากันต่อไป

จากเอกสารและผลงานการวิจัยที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่านักจิตวิทยาต่างก็มองความสำคัญของความตั้งใจเรียนและความวิตกกังวลในการเรียนในฐานะที่เป็นองค์ประกอบทางจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เป็นอย่างมาก ส่วนทางค่านิยมผู้เรียนคือนักเรียนภาคปรกติกับนักศึกษาผู้ใหญ่ก็มีความแตกต่างกันอยู่หลายประการ ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมุติฐานดังต่อไปนี้

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความวิตกกังวลในการเรียนแตกต่างกัน
2. นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความตั้งใจเรียนแตกต่างกัน
3. นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อแยกตามเพศ และ เชื้อชาติ - สัญชาติ มีความวิตกกังวลในการเรียนแตกต่างกัน
4. นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อแยกตามเพศ และ เชื้อชาติ - สัญชาติ มีความตั้งใจเรียนแตกต่างกัน
5. นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 เมื่อแยกตามเพศ เชื้อชาติ - สัญชาติ อาชีพ อายุ และ สถานภาพการสมรส มีความวิตกกังวลในการเรียนแตกต่างกัน
6. นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 เมื่อแยกตามเพศ เชื้อชาติ - สัญชาติ อาชีพ อายุ และ สถานภาพการสมรส มีความตั้งใจเรียนแตกต่างกัน
7. ความวิตกกังวลในการเรียนกับความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 มีความสัมพันธ์กันในทางลบ

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้จัดกระทำกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ ตามหลักสูตรการศึกษานักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ชั้นระดับ 4 รุ่นพฤศจิกายน 2519-เมษายน 2520 จากโรงเรียนผู้ใหญ่ สังกัดกองการศึกษานักศึกษาผู้ใหญ่ กรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 221 คน จำแนกเป็นชาย 118 คน หญิง 103 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2519 จากโรงเรียนรัฐบาลในส่วนกลาง สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา จำนวน 312 คน จำแนกเป็นชาย 121 คน หญิง 191 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 533 คน ปรากฏรายละเอียดดังตาราง 2 และตาราง 3

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาผู้ใหญ่ จำแนกตามเพศและสถานศึกษา

สถานศึกษา	จำนวน		
	ชาย	หญิง	รวม
โรงเรียนผู้ใหญ่พญาไท	16	13	29
โรงเรียนผู้ใหญ่บางบางกะปิ	26	36	62
โรงเรียนผู้ใหญ่วัดธรรมมาภิรตาราม	30	39	69
โรงเรียนผู้ใหญ่สำเหร่ราษฎร์วิทย์	46	15	61
รวม	118	103	221

ตาราง 3 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามเพศและสถานศึกษา

สถานศึกษา	จำนวน		
	ชาย	หญิง	รวม
โรงเรียนวัดคันนอยใน	35	51	86
โรงเรียนวัดเทพศิลา	35	32	67
โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย	51	38	89
โรงเรียนเทเวศร์วิทยาคม	-	70	70
รวม	121	191	312

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ฉบับ คือ

1. แบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียน มีจำนวน 46 ข้อ
2. แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียน มีจำนวน 50 ข้อ

แบบสอบถามทั้งสองฉบับนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นแบบ Summated Rating ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert's Scaling) ซึ่งจะได้อธิบายถึงรายละเอียดในการสร้างดังต่อไปนี้

ก. แบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียน แบบสอบถามฉบับนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอาศัยการวิเคราะห์พฤติกรรมตามคำจำกัดความ ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. สรรวจลักษณะนิยามของความตั้งใจเรียน โดยวิธี

1.1 ศึกษาจากเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวแล้วในบทที่ 2

1.2 ใช้ " พฤติกรรมวิกฤติ " คือวิเคราะห์พฤติกรรมตามวิธีของ
ฟลานาแกน (Guilford, 1965:415) ซึ่งเรียกว่า Critical Incident
Technique (C.I.T.) โดยสร้างแบบสอบถามชนิดปลายเปิด (Open end) สอบ
ถามกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครู (Known group) ได้แก่ครูและอาจารย์จากสถานศึกษา
ต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ครั้งนี้ได้แก่อาจารย์โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัย-
ศรีนครินทรวิโรฒและอาจารย์จากโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลาง อาจารย์เหล่านี้
ต่างทำการสอนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ามีวามใกล้ชิดนักเรียนมากพอสมควร
ได้สังเกตพบเห็นพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนอยู่เสมอ จึงย่อมจะทราบได้ดีว่า
นักเรียนที่มีความตั้งใจเรียนสูงจะแสดงพฤติกรรมอย่างไรบ้าง นอกจากนั้นผู้
วิจัยยังได้สอบถามศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษาซึ่งมีประสบการณ์เกี่ยวกับการสอน
มานาน อีกส่วนหนึ่งด้วย

2. วิเคราะห์พฤติกรรมของความตั้งใจเรียนที่ได้จากข้อ 1.1 และ 1.2
พบว่า นักเรียนที่มีความตั้งใจเรียนสูงจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

มาเรียนสม่ำเสมอ
ไม่คอยมาโรงเรียนสาย
ตั้งใจฟังการอธิบายของครู
ไม่พูดคุยเวลาครูสอน
พยายามตอบคำถามของครู
ไม่พอใจคนที่พูดคุยในห้องเรียน
ไม่ชอบให้ครูเชวห้องซา
ไม่ชอบให้ครูขาดสอน
ซักถามเมื่อไม่เข้าใจ
ศึกษาเพิ่มเติมนอกเวลา

เตรียมอุปกรณ์การเรียนมาอย่างดี
 ขอให้มีการสอนพิเศษ
 ไม่ชอบกิจกรรมที่ทำให้เสียเวลาเรียน
 เตรียมบทเรียนมาล่วงหน้า
 ชอบนั่งหน้าชั้นหรือมุมสงบ
 ส่งการบ้านทันกำหนด
 ส่งการบ้านทุกครั้ง
 ทำแบบฝึกหัดนอกเหนือจากที่กำหนดให้
 ถ้าทำการบ้านไม่ได้ก็จะไปถามครู
 ชอบหาแบบฝึกหัดหรือโจทย์แปลก ๆ มาทำ

ผลจากการวิเคราะห์พฤติกรรมของนักเรียนที่มีความตั้งใจเรียนสูง ของ
 วัลลภ กันทรพิชัย (วัลลภ กันทรพิชัย, 2513 : 34) ได้พฤติกรรมของนักเรียนที่มี
 ความตั้งใจเรียน ดังต่อไปนี้

สนใจงานต่าง ๆ ที่ครูสั่ง
 ขอให้มีการบ้าน
 ขอให้มีการสอบบ่อย ๆ
 ขอให้ครูถาม
 ขอให้มีการสอนพิเศษ
 ชอบเรียนกับครูที่เข้มงวด
 ชอบนั่งหน้าห้อง
 ค้นหาความรู้เพิ่มเติมเสมอ
 ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียน
 ชักถามครูเมื่อเกิดความสงสัย
 พยายามจดจำคำอธิบายของครู

รู้สึกเสียเวลาเมื่อต้องหยุดเรียน

คิดว่าเวลาเรียนยังน้อยไป

ไม่สบายใจเมื่อทำงานไม่เสร็จ

เตรียมการเรียนในวันต่อไป

วางแผนการเรียนของตัวเองเสมอ

ไปโรงเรียนเป็นประจำ

ไปโรงเรียนแต่เช้า

อ่านหนังสือและตำราเป็นประจำ

สอบสวนผลการสอบแล้วปรับปรุงตัวเอง

ไม่เล่นหรือนั่งใจลอยในเวลาเรียน

ไม่พอใจเมื่อครูไม่เข้าสอน

ไม่ละทิ้งงานที่ครูสั่ง

เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของความตั้งใจเรียนระหว่างของผู้วิจัยกับของ
วัลลภ กันทรพิชัย จะเห็นว่าพฤติกรรมส่วนใหญ่ตรงกัน ต่างกันในบางข้อซึ่งเป็น
พฤติกรรมย่อยเท่านั้น ทำให้ผู้วิจัยเกิดความแน่ใจว่าพฤติกรรมที่วิเคราะห์ได้เป็น
พฤติกรรมของนักเรียนที่มีความตั้งใจเรียนจริง

3. การสร้างข้อคำถาม เมื่อรวบรวมพฤติกรรมของความตั้งใจเรียน
ได้แล้วจึงนำมาสร้างเป็นข้อคำถาม โดยกำหนดข้อความหรือสถานการณ์ต่าง ๆ
ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนขึ้นแล้วให้ผู้ตอบพิจารณาว่ามีความรู้สึกหรือความคิดเห็น

อย่างไรต่อข้อความหรือสถานการณ์นั้นคือเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก
น้อยเพียงใด โดยกำหนดคำตอบให้เลือก 5 คำตอบ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เห็นด้วย

ไม่แน่ใจ

ไม่เห็นด้วย

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความที่สร้างขึ้นมีทั้งที่เป็นบวก (Positive statement) และที่เป็น
ลบ (Negative statement) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(๐) การประชุมครูการประชุมนอกเวลาเรียน (Positive)

(๐๐) ไม่ควรมีการสอนในช่วงแรกของวันเปิดภาคเรียน (Negative)

ตัวอย่างกระดาษคำตอบ

ข้อ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1					
2					
3					

เมื่อผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาข้อความในแต่ละข้อแล้วก็ให้กาเครื่องหมาย ✓
ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับผู้ตอบ

4. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

4.1 การทดลองสอบ ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามขึ้น 70 ข้อ และได้เขียนคำชี้แจงในการตอบพิมพ์รวมกับข้อคำถามเป็นแบบสอบถาม แต่แยกกระดาษคำตอบไว้ต่างหากเพื่อการประหยัดและความสะดวกในการตรวจ นำไปสอบกับกลุ่มตัวอย่าง 80 คน สอบเสร็จแล้วนำมาตรวจให้คะแนน โดยกำหนดน้ำหนักของแต่ละช่วงความคิดเห็นเป็นน้ำหนักสมมุติ (Arbitrary weighting) จาก 1 หน่วยถึง 5 หน่วยดังนี้

4.1.1 ข้อคำถามที่เป็นบวกให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน
เห็นด้วย	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน

4.1.2 ข้อคำถามที่เป็นลบให้คะแนนกลับกันดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน
เห็นด้วย	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน

เมื่อตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ดังกล่าวแล้ว เอาคะแนนของทุก ๆ ข้อรวมกันเป็นคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามทั้งหมด ผู้ที่ได้คะแนนมากแปลว่ามีความตั้งใจเรียนสูง ผู้ได้คะแนนน้อยแสดงว่ามีความตั้งใจเรียนน้อย หรือไม่ตั้งใจเรียน

4.2 การวิเคราะห์ข้อคำถาม ในการวิเคราะห์ข้อคำถามใช้วิธีหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อเพื่อคัดเลือกข้อที่มีอำนาจจำแนกสูงไว้ใช้ การหาค่า

อำนาจจำแนกดำเนินการดังนี้

4.2.1 เรียงคะแนนของแบบสอบถามจากมากไปหาน้อย ตัดเอาคะแนนจากสูงที่สุดลงมา 25 % (20 คน) แยกไว้กลุ่มหนึ่ง อีกกลุ่มหนึ่งตัดเอาคะแนนจากน้อยที่สุดขึ้นไป 25 % (20 คน) ถือเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

4.2.2 หาค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อของกลุ่มทั้งสอง ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเพื่อหาอำนาจจำแนกด้วย t - test (Guilford, 1950:184)

4.2.3 คัดเลือกข้อที่มีความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ $\alpha = .05$ ไว้ใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

แบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียนที่ผู้วิจัยคัดเลือกไว้ใช้ครั้งนี้มี 46 ข้อ มีอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.7097 ถึง 5.8630

4.2.4 การวัดความเชื่อมั่น หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้แล้วโดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - half Method) โดยการแบ่งแบบสอบถามออกเป็นข้อคู่และข้อคี่ แล้วหาค่าสหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างคะแนนในข้อคู่และข้อคี่ ปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับ เท่ากับ .7374 ขึ้นต่อไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สูตรของสเปียร์แมน บราวน์ (Spearman - Brown) (Guilford, 1950:456) จากการคำนวณได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .8488

4.2.5 การหาความเที่ยงตรง (Validity) แบบสอบถามที่สร้างขึ้นฉบับนี้ผู้วิจัยหาความเที่ยงตรงโดยวิธี Known Group Technique โดยการนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างโดยให้อาจารย์ประจำชั้นบอกชื่อนักเรียนที่มีความตั้งใจเรียนสูงและไม่ตั้งใจเรียนมากลุ่มละ 25 % ตรวจให้คะแนนแบบสอบถาม แล้วหาค่าเฉลี่ยของกลุ่มทั้งสอง ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดย t -test การ

ทดสอบปรากฏว่าได้ค่า $t = 2.7470$ ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ $\alpha = 0.01$ แสดงว่าแบบสอบถามฉบับนี้มีความเที่ยงตรงสูงพอสำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยต่อไปได้

ข. แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียน (Learning anxiety)

แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียนฉบับนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอาศัยการวิเคราะห์พฤติกรรมตามคำจำกัดความและจากมาตราวัดความวิตกกังวลในการเรียนของ วัลลภ กันทรพย (วัลลภ กันทรพย, 2513 : 37) ซึ่งสร้างขึ้นใช้เมื่อ พ.ศ. 2513 มีรายละเอียดในการสร้างดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ความหมายของคำว่าวิตกกังวลในการเรียน ในการวิเคราะห์ผู้วิจัยได้อาศัยแนวความคิดของ วัลลภ กันทรพย และเอกสารที่เกี่ยวข้องดังกล่าวแล้ว ในบทที่ 2 เป็นหลัก เนื่องจากพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความวิตกกังวลเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องสถานการณ์โดยทั่ว ๆ ไป ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงสถานการณ์เหล่านั้นให้เป็นสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนโดยเฉพาะ จากการที่ วัลลภ กันทรพย ได้ประมวลพฤติกรรมที่แสดงถึงความวิตกกังวลไว้ 6 ลักษณะ (Traits) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้พิจารณา กำหนดคุณลักษณะของพฤติกรรมที่แสดงถึงความวิตกกังวลในการเรียน 6 ลักษณะ เพื่อสร้างข้อคำถามดังต่อไปนี้

(1) ตื่นเต้น (Excitable) หมายถึงลักษณะที่ไม่มีความอดทนต่อภาวะอันเกี่ยวกับการเรียน เก็บความรู้สึกไวง่าย เมื่อมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมากระทบก็มักแสดงออกมาทันที เช่น โกรธหรือหน้าบึ้งเมื่อไม่พอใจครูหรือเพื่อนร่วมชั้น

(2) ขลาดกลัวหรือประหม่า (Apprehensive) หมายถึงลักษณะของการไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นหรือการกระทำที่ปรากฏต่อคนหมู่มาก เช่น ไม่กล้าแสดงตัวหน้าชั้น ประหม่าเมื่อตอบคำถามของครูในชั้นเป็นต้น

(3) เคร่งเครียด จริ่งจี้ (Tense) หมายถึงลักษณะที่จริงจังต่อการเรียน อารมณ์มักเครียดตลอดเวลา ไม่ชอบเล่นหัวกับเพื่อน

(4) อารมณ์อ่อนไหว (Affected by feeling) หมายถึงลักษณะที่
โกรธง่าย ตีใจ น้อยใจ เสียใจง่าย ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ เหตุการณ์ต่าง ๆ เกี่ยว
กับการเรียนการสอน จะทำให้เกิดอารมณ์เหล่านี้ได้ง่าย เช่น น้อยใจ เสียใจ
เมื่อถูกครูตำหนิ

(5) ขี้อาย (Shy) หมายถึงลักษณะที่ไม่กล้าแสดงตนต่อหน้าคน ชอบ
หลบหน้า ไม่กล้าทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน หรือไม่กล้าทำเพราะกลัวผิด เช่น ชอบ
หลบหน้าครูเพราะกลัวครูถาม

(6) จิตใจวุ่นวาย (Undisciplined Self - conflict) หมายถึง
ลักษณะของการคิดมาก เมื่อมีเรื่องยุ่งยากเกี่ยวกับการเรียนก็เก็บเอาไปคิดเป็น
เวลานาน ไม่ค่อยลืมสิ่งใดง่าย ๆ เคร้าซึม ใจลอย

2. การสร้างข้อคำถาม เมื่อประมวลพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความวิตกกังวล
ในการเรียนได้แล้ว จึงนำมาสร้างเป็นข้อคำถาม โดยกำหนดข้อความ

(Statement) หรือสถานการณ์ (Situation) ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการ
สอนขึ้น ให้ผู้ตอบพิจารณาว่า ลักษณะอย่างนั้นหรือสถานการณ์อย่างนั้นเกิดขึ้นหรือมีอยู่
ในความรู้สึกหรือเป็นความจริงเกี่ยวกับตัวผู้ตอบมากน้อยเพียงใด โดยจะมีคำตอบให้
เลือก 5 คำตอบคือ

มากที่สุด

มาก

ปานกลาง

น้อย

น้อยที่สุด

ข้อคำถามที่สร้างขึ้นมีทั้งที่เป็นบวก (Positive statement) และที่เป็น
ลบ (Negative statement)

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียน

(0) ข้าพเจ้าไม่กลัวต่อการออกไปปรากฏตัวหน้าชั้น (Negative)

(00) ในช่วงโมงแรก ๆ ของการสอบ ใจคอข้าพเจ้ามักไม่ปรกติ (Positive)

ตัวอย่างกระดาษคำตอบ

ข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1					
2					
3					

เมื่อผู้ตอบพิจารณาข้อความในแต่ละข้อแล้วก็ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

3. การหาคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามครอบคลุมทุกลักษณะทั้ง 6 ลักษณะ ๆ ละ 13 ข้อ พร้อมคำชี้แจงในการตอบพิมพ์รวมกันเข้าเป็นแบบสอบถาม โดยแยกกระดาษคำตอบไว้ต่างหาก นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง 80 คน นำมาตรวจให้คะแนน โดยกำหนดน้ำหนักของแต่ละช่วงคำถาม เป็นน้ำหนักสมมุติ (Arbitrary weighting) จาก 1 หน่วย ถึง 5 หน่วย ดังนี้

3.1.1 ข้อความที่เป็นบวกให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

3.1.2 ข้อความที่เป็นลบให้คะแนนกลับกันดังนี้

มากที่สุด	1	คะแนน
มาก	2	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	4	คะแนน
น้อยที่สุด	5	คะแนน

เมื่อตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ดังกล่าวแล้ว เอาคะแนนของทุก ๆ ข้อรวมกัน เป็นคะแนนของการตอบแบบสอบถาม ผู้ใดคะแนนมากแปลว่ามีความวิตกกังวลสูง ผู้ใดคะแนนน้อยแปลว่ามีความวิตกกังวลต่ำ

3.2 การวิเคราะห์ข้อคำถาม ในการวิเคราะห์ข้อคำถามใช้วิธีหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ เพื่อคัดเลือกข้อที่มีอำนาจจำแนกสูงไว้ใช้ โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

3.2.1 เรียงคะแนนของแบบสอบถามจากมากไปหาน้อยตัดเอา คะแนนจากสูงสุดลงมา 25 % (20 คน) แยกไว้กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มสูง และตัดคะแนนจากน้อยที่สุดขึ้นไป 25 % (20 คน) ไว้อีกกลุ่มหนึ่ง เป็นกลุ่มต่ำ

3.2.2 หาค่าเฉลี่ยของคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เพื่อหาอำนาจจำแนกด้วย $t - test$

3.2.3 คัดเลือกข้อที่มีความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ $\alpha = .05$ ไว้ใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียนฉบับนี้ มีข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง จำนวน 57 ข้อ แต่ผู้วิจัยคัดเลือกข้อที่มีอำนาจสูงสุดเรียงตามลำดับลงมาไว้ 50 ข้อ ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนก ($t - ratio$) อยู่ระหว่าง 2.4570 ถึง 8.1556

3.2.4 การหาค่าความเชื่อมั่น หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - half Method) คือแบ่งแบบสอบถามออกเป็นข้อคู่ และข้อคี่ หากค่าสหสัมพันธ์อย่างง่ายระหว่างคะแนนในข้อคู่และข้อคี่ปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับ เท่ากับ .8672 ขึ้นต่อไปจึงหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ ด้วยสูตรของสเปียร์แมน บราวน์ (Spearman - Brown) (Guilford , 1950:456) จากการคำนวณปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ .9289

3.2.5 การหาความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยหาความเที่ยงตรงของแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียนโดยวิธี Known Group Technique โดยให้นักเรียนแต่ละคนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองสอบแบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียนและวัดความวิตกกังวลในการเรียน บอกชื่อเพื่อนร่วมชั้น เฉพาะที่มาเรียนวันนั้นและได้ตอบแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียนว่า ผู้ใดมีลักษณะตามลักษณะทั้ง 6 ของความวิตกกังวลในการเรียนมากที่สุดและน้อยที่สุด มาลักษณะละ 2 คน ตามแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยจัดทำขึ้นต่างหากอีกฉบับหนึ่ง ขึ้นต่อไปหาความถี่ของคนที่ถูกกล่าวชื่อจากทุก ๆ ลักษณะของทั้งกลุ่มมากที่สุดและกลุ่มน้อยที่สุด ตัดเอาเฉพาะความถี่จากมากที่สุดลงมากลุ่มละ 25 % (20 คน) โดยวิธีนี้จะสามารถแยกกลุ่มตัวอย่างออกได้ 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีลักษณะทั้ง 6 ลักษณะมากที่สุด ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง และกลุ่มที่เข้าลักษณะทั้ง 6 น้อยที่สุด ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำ

ขึ้นต่อไปหาค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียนของทั้งสองกลุ่ม ทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนด้วย t-test เพื่อดูว่ากลุ่มทั้งสองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ผลการทดสอบปรากฏว่าค่า $t = 1.2208$ ซึ่งแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ [$t(df=38, \alpha = .05) = 1.697$] แสดงว่าแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียนฉบับนี้มีความเที่ยงตรงค่อนข้างต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุผลสำคัญสองประการคือ

1. การให้นักเรียนบอกชื่อเพื่อนร่วมชั้นที่มีพฤติกรรมตามคุณลักษณะทั้ง 6 ของความวิตกกังวลในการเรียนนั้น เนื่องจากคุณลักษณะดังกล่าว เป็นคุณลักษณะทางจิตวิทยาที่ซับซ้อนเป็นการยากที่นักเรียนในระดับนี้จะพิจารณาได้ว่า พฤติกรรมหรือการแสดงออกอย่างไร จึงจะเรียกว่าเป็นผู้มีหรือไม่มีความวิตกกังวล

2. เนื่องจากพฤติกรรมเกี่ยวกับความวิตกกังวลบางอย่างสามารถสังเกตได้จากภายนอก แต่พฤติกรรมบางอย่างก็ไม่สามารถสังเกตได้ หากผู้นั้นเก็บความรู้สึกไว้หรือเป็นผู้ไม่คอยแสดงออก ผู้ที่จะบอกได้ว่าคนใดมีพฤติกรรมในทางวิตกกังวลหรือไม่จึงน่าจะเป็นผู้ที่สนิทคุ้นเคยกันจริง ๆ เท่านั้น ซึ่งตามความเป็นจริงนักเรียนในชั้นหนึ่งยากที่จะมีความสนิทสนมกันหมดทุกคน

ด้วยเหตุผลสองประการดังกล่าวแล้ว นักเรียนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้มีความวิตกกังวลในการเรียนจึงอาจจะไม่ตรงกับความเป็นจริงก็ได้ นั่นคือกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการแบ่งโดย Known group เครื่องนี้ จึงน่าจะไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างของผู้ที่มีความวิตกกังวลและไม่มีความวิตกกังวลในการเรียนที่แท้จริง ดังนั้นเมื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงจากกลุ่มทั้งสองจึงได้ค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามค่อนข้างต่ำ

ถ้าพิจารณาคูณภาพอื่นของแบบสอบถามฉบับนี้พบว่ามีความน่าเชื่อถือ คุณภาพดังกล่าวได้แก่

1. ด้านความเชื่อมั่น (Reliability) โดยปรกติความเชื่อมั่นกับความเที่ยงตรงของแบบทดสอบมีความเกี่ยวพันกัน กล่าวคือถ้าแบบทดสอบมีความเชื่อมั่นสูง โอกาสที่ความเที่ยงตรงจะสูงก็มีด้วย ตรงข้ามแบบทดสอบใดมีความเชื่อมั่นต่ำ ความเที่ยงตรงก็จะต่ำด้วย ดังที่ซวาล แพร์ตกุล (ซวาล แพร์ตกุล, 2507 : 131) กล่าวว่าถ้าจะให้ข้อสอบมีความเที่ยงตรงสามารถวัดผลได้ถูกต้องตามความปรารถนาแล้วก็ต้องปรับปรุงให้ข้อสอบนั้นเกิดความเชื่อมั่นเสียก่อน จากการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามฉบับนี้ ปรากฏว่ามีความเชื่อมั่นสูง $r_{tt} = .9289$ จึงทำให้เชื่อได้ว่าแบบสอบถามฉบับนี้น่าจะมีความเที่ยงตรงสูงด้วย

2. คำนวณอำนาจจำแนก (Discriminant Power) แบบสอบถามฉบับนี้ คัดเลือกจากข้อคำถามซึ่งมีอำนาจจำแนกสูงจำนวน 57 ข้อ ไว้เพียง 50 ข้อ โดยมีพิสัยของ t อยู่ระหว่าง 2.4570 ถึง 8.1556 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ทุกข้อ ซึ่งให้ความมั่นใจได้ว่าคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามสามารถจำแนกได้ว่าใครมีความวิตกกังวลในการเรียนสูงหรือต่ำ และถ้าจะพูดในแง่ของความเที่ยงตรง อำนาจจำแนกก็คือความเที่ยงตรงตามสภาพนั่นเอง (ชวาล แพรัตกุล, 2507:129) นั่นคือกล่าวได้ว่าแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียนฉบับนี้มีความเที่ยงตรงตามสภาพสูง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การทดลองสอบเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือคือแบบสอบถามสองฉบับที่สร้างขึ้น โดยการคัดเลือกข้อคำถามที่มีคุณภาพตามความต้องการ ปรากฏว่าได้แบบสอบถามที่มีคุณภาพสูงเป็นที่น่าพอใจ สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาคนควาต่อไปได้ ปรากฏรายละเอียดเกี่ยวกับคุณภาพของเครื่องมือ ดังตาราง 4

ตาราง 4 คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม	จำนวนข้อ	r_{tt}	Validity (t-ratio)	S_E
วัดความตั้งใจเรียน	46	.8488	2.7470	4.3138
วัดความวิตกกังวลในการเรียน	50	.9289	1.2208	8.1503

นำแบบสอบถามทั้งสองฉบับนี้ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มเลือกไว้ โดยผู้วิจัยได้ไปดำเนินการสอบเองโดยมีเพื่อนครูอาจารย์ที่ทำการสอนอยู่ในสถานศึกษาเหล่านั้น และเคยผ่านการอบรมการวัดผลการศึกษา หลักสูตร 6 เดือน จากสำนักงานทดสอบมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจในวิธีการดำเนินการสอบเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ สำหรับการติดต่อกับครูใหญ่, อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการสถานศึกษาซึ่งจะไปทดสอบเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ไปติดต่อกับตัวตัวเอง เนื่องจากผู้วิจัยรับราชการอยู่ในกรมสามัญศึกษาเช่นเดียวกัน จึงไม่ได้มีหนังสือขอความร่วมมือเป็นทางราชการ แต่ก็ได้รับความร่วมมือจากสถานศึกษาเป็นอย่างดี

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเรียบร้อยแล้ว ได้นำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้พร้อมกับคำตอบของคนที่ไม่ครบทุกข้อหรือกรอกรายการเกี่ยวกับตัวผู้ตอบไม่ครบออก

การจัดกระทำกับข้อมูลเพื่อทดสอบสมมุติฐาน ได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐานเพื่อการวิเคราะห์ค่าสถิติอื่น ๆ ต่อไป ได้แก่

- 1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร (Garrett, 1958:27)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทนค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

คำนวณจากสูตร (Ferguson, 1966:67)

$$S = \sqrt{\frac{\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S	แทนความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
	$\sum X$	แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลัง
	N	แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. ใช้ t - test เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรที่จะศึกษา เพื่อทดสอบสมมุติฐาน ข้อ 1, 2, 3, 4, 5 และ 6 ในกรณีที่ความแปรปรวนของคะแนนทั้งสองกลุ่มเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน ใช้สูตร (McNemar, 1969:115)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	แทนค่าที่จะใช้พิจารณาใน t - distribution
	$\bar{X}_1$	แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1
	$\bar{X}_2$	แทนค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 2
	s_1^2	แทนค่าความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ 1
	s_2^2	แทนค่าความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ 2
	n_1	แทนจำนวนคนในกลุ่มที่ 1
	n_2	แทนจำนวนคนในกลุ่มที่ 2

ในกรณีที่ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มทั้งสองไม่เท่ากัน หรือต่างกัน
มากและจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มมีน้อย ($n < 30$) ใช้สูตร (Edwards ,
1958:372)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\left[\frac{\sum x_1^2 + \sum x_2^2}{n_1 + n_2} \right] \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

เมื่อ	t	แทนค่าที่จะใช้พิจารณาใน t - distribution
	$\bar{x}_1$	แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1
	$\bar{x}_2$	แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 2
	s_1^2	แทนค่าความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ 1
	s_2^2	แทนค่าความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ 2
	n_1	แทนจำนวนคนในกลุ่มที่ 1
	n_2	แทนจำนวนคนในกลุ่มที่ 2

3. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient)
ระหว่างตัวแปรที่จะศึกษา เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อ 7 ตามวิธีการโปรดักโมเมนต์
(Product moment) ของเพียร์สัน (Pearson) ใช้สูตร (Garrett, 1966:143)

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r	แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	ΣX	แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวจากแบบสอบถามฉบับที่ 1
	ΣY	แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวจากแบบสอบถามฉบับที่ 2
	ΣX^2	แทนผลรวมของกำลังสองของคะแนนแต่ละตัวจากฉบับที่ 1
	ΣY^2	แทนผลรวมของกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว จากฉบับที่ 2
	ΣXY	แทนผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนนจากฉบับที่ 1 กับฉบับที่ 2
	N	แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับการวิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ได้ใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. หากผู้อ่านจำแนกรายชื่อของแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียนและความตั้งใจเรียน โดยการทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแต่ละข้อระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ โดย t - test ใช้สูตร (Edward , 1960:104)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}$$

เมื่อ	t	แทนค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
	$\bar{X}_H$	แทนค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทนความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มสูง
	S_L^2	แทนความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มต่ำ
	N_H	แทนจำนวนคนในกลุ่มสูง
	N_L	แทนจำนวนคนในกลุ่มต่ำ

2. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งสองฉบับ โดยอาศัยเทคนิคการแบ่งครึ่งข้อสอบ (Split - half Method) ออกเป็นข้อค ข้อค แล้วหาค่าสหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation) ระหว่างคะแนนรวมในข้อคและข้อค ควสูตรของสเปียร์แมน บราวน์ (Spearman-Brown) จะได้อาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับ ควสูตร (Gulliksen , 1958 : 63)

$$r_{\frac{1}{2} \cdot \frac{I}{II}} = \sqrt{\frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ $r_{\frac{1}{2} \cdot \frac{I}{II}}$ แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับ

ΣX แทนผลรวมของคะแนนข้อค

ΣY แทนผลรวมของคะแนนข้อค

ΣX^2 แทนผลรวมของกำลังสองของคะแนนแต่ละตัวในข้อค

ΣY^2 แทนผลรวมของกำลังสองของคะแนนแต่ละตัวในข้อค

ΣXY แทนผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนนข้อคกับข้อค

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อได้อาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับแล้ว นำมาขยายให้เป็นความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สูตร

$$r_{tt} = \frac{2r_{\frac{1}{2} \cdot \frac{I}{II}}}{1 + r_{\frac{1}{2} \cdot \frac{I}{II}}}$$

เมื่อ r_{tt} แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ

$r_{1-\frac{I}{2 \cdot II}}$ แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับ

3. หาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามทั้งสองฉบับ คือแบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียนและแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียน โดยวิธี Known Group Technique โดยการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการตอบแบบสอบถามระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ของ Known Group โดย t - test ใช้สูตร (Edward , 1960 : 104)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}$$

เมื่อ t แทนค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution

$\bar{X}_H$ แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

S_H^2 แทนความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มสูง

S_L^2 แทนความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มต่ำ

N_H แทนจำนวนคนในกลุ่มสูง

N_L แทนจำนวนคนในกลุ่มต่ำ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ซึ่งปรากฏผลดังจะได้นำเสนอต่อไป แต่เพื่อความสะดวกและเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนน
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
t	แทน	อัตราส่วนวิกฤติใน t - distribution
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนน
r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
S_E	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด
นักศึกษาผู้ใหญ่	แทน	นักศึกษาผู้ใหญ่ สายสามัญ ชั้นระดับ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่จะกระทำในบทนี้ จะแยกเป็นตอน ๆ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มตัวอย่างรวม
2. เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มตัวอย่างรวม

3. เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้น
ระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามเพศ เชื้อชาติ - สัญชาติ

3.1 ระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย

3.2 ระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง

4. เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามเพศ เชื้อชาติ - สัญชาติ คือระหว่าง

4.1 นักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย

4.2 นักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง

5. เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ จำแนกตาม
เพศ เชื้อชาติ - สัญชาติ อาชีพ อายุ และสถานภาพการสมรส คือระหว่าง

5.1 นักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับนักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง

5.2 นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอาชีพกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ยังไม่มีอาชีพ

5.3 นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ยกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุ

ต่ำกว่าอายุเฉลี่ย

6. เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ จำแนกตามเพศ
เชื้อชาติ - สัญชาติ อาชีพ อายุ และสถานภาพการสมรส คือระหว่าง

6.1 นักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับนักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง

6.2 นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอาชีพกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ยังไม่มีอาชีพ

6.3 นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ยกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุ

ต่ำกว่าอายุเฉลี่ย

7. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนกับความตั้งใจ
เรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่

อนึ่ง เนื่องจากการสุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีเชื้อชาติ

จีน - สัมมาชาติไทย และกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาผู้ใหญ่ที่สมัครแล้วมีจำนวนน้อยมาก ดังนั้นจึงไม่มีการทดสอบสมมุติฐานที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรทั้งสองนี้

1. การเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มตัวอย่างรวม โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า " นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความวิตกกังวลในการเรียนแตกต่างกัน "

เพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาผู้ใหญ่และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลในการเรียนของแต่ละกลุ่ม แล้วทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดย t-test ผลปรากฏดังตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ประเภทของตัวแปร	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	S^2	S	S_E	
นักศึกษาผู้ใหญ่	221	129.7207	769.7407	27.7442	2.4626	4.5547 ^(**)
นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3	312	140.9370	800.2813	28.2892		

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 5 ปรากฏว่าความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 [$t(.05, 531) = 1.96$] เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของกลุ่มทั้งสองจึงสรุปได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่

2. การเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มตัวอย่างรวม โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า " นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความตั้งใจเรียนแตกต่างกัน "

เพื่อทดสอบสมมุติฐานในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างรวมของนักศึกษาผู้ใหญ่ และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจเรียนของแต่ละกลุ่ม แล้วทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดย t - test ปรากฏผลดังตาราง 6

ตาราง 6 เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ประเภทตัวแปร	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	S^2	S	S_E	
นักศึกษาผู้ใหญ่	221	175.4636	288.5238	16.9859	1.6400	6.9160**
นักเรียนมัธยมปีที่ 3	312	164.1214	392.2929	19.8063		

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 6 ปรากฏว่าความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 [$t(.05, 531) = 1.96$] เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของกลุ่มทั้งสองจึงสรุปได้ว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3

3. การเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่
กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3.1 การเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ จังหวัดปทุมธานี กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย เป็นการเปรียบเทียบจำแนกตามเพศ โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า " นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อจำแนกตามเพศ มีความวิตกกังวลในการเรียนแตกต่างกัน"

เพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย โดยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลในการเรียนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม แล้วทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดย $t - test$ ปรากฏผลดังตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย

เพศ	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	S^2	S	S_g	
นักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย	118	126.4831	729.0895	27.0016	3.4173	** 3.1501
นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย	121	137.2479	662.0213	25.7297		

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 7 ปรากฏว่าความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 $[t(.05, 237) = 1.96]$ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของกลุ่มทั้งสองจึงสรุปได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย

3.2 การเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษา
 ศึกษาดูใหญ่ หญิง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง เป็นการเปรียบเทียบ
 จำแนกตามเพศ โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า " นักศึกษาดูใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อจำแนกตามเพศ มีความวิตกกังวลในการเรียน
 แตกต่างกัน "

เพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง
 นักศึกษาดูใหญ่ หญิง และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง โดยการหาค่าเฉลี่ย
 ของคะแนนความวิตกกังวลในการเรียนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม แล้วทดสอบ
 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดย $t - test$ ปรากฏผลดัง
 ตาราง 8

ตาราง 8 เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษา
 ดูใหญ่ หญิง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง

เพศ	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	s^2	s	s_E	
นักศึกษาดูใหญ่ หญิง	103	133.3107	804.8437	28.3697	3.5086	2.8571**
มัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง	191	143.3351	837.7187	28.9433		

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 8 ปรากฏว่าความวิตกกังวลในการเรียน
 ของนักศึกษาดูใหญ่หญิงกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง แตกต่างกันอย่างมีนัย
 สำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 [$t(.05, 292) = 1.96$] เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ย
 ของกลุ่มทั้งสอง สรุปได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง มีความวิตกกังวลใน
 การเรียนสูงกว่านักศึกษาดูใหญ่ หญิง

4. การเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดย

4.1 จำแนกตามเพศ

4.1.1 เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย เป็นการเปรียบเทียบจำแนกตามเพศ โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า " นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อจำแนกตามเพศ มีความตั้งใจเรียนแตกต่างกัน "

เพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย โดยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม แล้วทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดย t - test ปรากฏผลดังตาราง 9

ตาราง 9 เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย
กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย

เพศ	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	S^2	S	S_E	
นักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย	118	173.3305	288.4967	16.9852	2.4704	5.2690**
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย	121	160.3140	436.2172	20.8858		

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 9 ปรากฏว่าความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 [$t(.05, 237) = 1.96$] เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของกลุ่มทั้งสองจึงสรุปได้ว่านักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย

4.1.2 การเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่าง

นักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง เป็นการเปรียบเทียบจำแนกตามเพศ โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า " นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อจำแนกตามเพศ มีความตั้งใจเรียนแตกต่างกัน "

เพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง โดยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม แล้วทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดย $t - test$ ปรากฏผลดังตาราง 10

ตาราง 10 เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง

เพศ	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	S^2	S	S_E	
นักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง	103	178.1456	281.9296	16.7907	1.8716	6.0678 **
มัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง	191	166.7853	349.5589	18.6964		

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 10 ผลปรากฏว่าความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 [$t(.05, 292) = 1.96$] เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของกลุ่มทั้งสอง จึงสรุปได้ว่านักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง

5. การเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ โดยจำแนกตามเพศ อาชีพ และอายุ ดังนี้

5.1 เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับนักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง เป็นการเปรียบเทียบจำแนกตามเพศ โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า " นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 เมื่อแยกตามเพศ มีความวิตกกังวลในการเรียนแตกต่างกัน "

เพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย และนักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง โดยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลในการเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง แล้วทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดย t - test ปรากฏผลดังตาราง 11

ตาราง 11 เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับนักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง

เพศ	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	S^2	S	S_E	
นักศึกษาผู้ใหญ่ชาย	118	126.4831	729.0895	27.0016	3.7298	1.8306
นักศึกษาผู้ใหญ่หญิง	103	133.3107	804.8437	28.3697		

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 11 ปรากฏว่าความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ชาย กับนักศึกษาผู้ใหญ่หญิง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ $[t(.05, 219) = 1.96]$

5.2 เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษา
ผู้ใหญ่ซึ่งมีอาชีพกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ไม่มีอาชีพ โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า "นัก-
ศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 เมื่อแยกตามอาชีพ มีความวิตกกังวลในการเรียนแตกต่างกัน "

เพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้แยกกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาผู้ใหญ่
ทั้งหมดออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่มีอาชีพหรือประกอบอาชีพแล้ว กับกลุ่มที่ไม่มีอาชีพ
หรือยังไม่ได้ประกอบอาชีพ แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยของ
คะแนนความวิตกกังวลในการเรียนของกลุ่มทั้งสอง ทำการทดสอบความแตกต่าง
ของค่าเฉลี่ยโดย t - test ผลปรากฏดังตาราง 12

ตาราง 12 เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษา
ผู้ใหญ่ที่มีอาชีพกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ไม่มีอาชีพ

อาชีพ	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	S^2	S	S_E	
มีอาชีพ	100	129.2381	667.1255	25.8287	3.7657	0.2953
ไม่มีอาชีพ	121	130.3500	863.8597	29.3914		

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 12 ปรากฏว่าความวิตกกังวลใน
การเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอาชีพกับไม่มีอาชีพ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติ $[t(.05, 219) = 1.96]$

5.3 เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ซึ่งมีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ยกับนักศึกษาผู้ใหญ่ซึ่งมีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า " นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 เมื่อแยกตามอายุ มีความวิตกกังวลในการเรียนแตกต่างกัน "

เพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้คำนวณหาอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาผู้ใหญ่ทั้งหมด ได้อายุเฉลี่ย 19.51 ปี แต่เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูลจึงคิดอายุเฉลี่ยเป็น 20 ปี ขึ้นต่อไปจึงแยกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่มีอายุสูงกว่า 20 ปี ถือเป็นกลุ่มที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ย กับกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ถือเป็นกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลของทั้งสองกลุ่ม ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดย t - test ปรากฏผลดังตาราง 13

ตาราง 13 เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ยกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย

อายุ	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	S^2	S	S_E	
ต่ำกว่าอายุเฉลี่ย	126	131.1508	736.0491	27.1302	3.9760	0.7366
สูงกว่าอายุเฉลี่ย	74	128.2222	743.3865	27.2651		

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 13 ปรากฏว่า ความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ยกับนักศึกษาผู้ใหญ่ซึ่งมีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ $[t(.05, 198) = 1.96]$

6. การเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ จำแนกตาม เพศ อาชีพ และอายุ ดังนี้

6.1 เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับ นักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง เป็นการเปรียบเทียบจำแนกตามเพศ โดยมีสมมุติฐานในการวิจัย ว่า " นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 เมื่อแยกตามเพศ มีความตั้งใจเรียนแตกต่างกัน "

เพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย และนักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง โดยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง แล้วทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดย t - test ปรากฏผลดังตาราง 14

ตาราง 14 เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับ นักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง

เพศ	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	S^2	S	S_E	
ชาย	118	173.3305	288.4967	16.9852	2.2792	2.1126*
หญิง	103	178.1456	281.9296	16.7907		

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 14 ปรากฏว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับ นักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง มีความตั้งใจเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 $[t(.05, 219) = 1.96]$ เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของกลุ่มทั้งสองจึงสรุปได้ว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย

6.2 เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอาชีพกับนักศึกษาผู้ใหญ่ซึ่งไม่มีอาชีพ โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า " นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 เมื่อแยกตามอาชีพ มีความตั้งใจเรียนแตกต่างกัน "

ในการทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจเรียน แล้วทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพกับที่ไม่มีอาชีพโดย t - test ปรากฏผลดังตาราง 15

ตาราง 15 เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอาชีพกับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ไม่มีอาชีพ

อาชีพ	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	S^2	S	S_E	
มีอาชีพ	100	176.3100	278.9231	16.7009	2.3391	0.6448
ไม่มีอาชีพ	121	174.8017	315.5426	17.7635		

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 15 ปรากฏว่า ความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ประกอบอาชีพแล้ว กับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ยังไม่ประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $[t(.05, 219) = 1.96]$

6.3 เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ย กับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า " นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 เมื่อแยกตามอายุ มีความตั้งใจเรียนแตกต่างกัน "

ในการทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ย และที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย โดยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจเรียน แล้วทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย โดย $t - test$ ปรากฏผลดังตาราง 16

ตาราง 16 เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ย กับนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย

อายุ	N	ค่าสถิติพื้นฐาน				t
		$\bar{X}$	S^2	S	S_E	
ต่ำกว่าอายุเฉลี่ย	126	174.5952	502.3709	22.4136	3.0823	0.7580
สูงกว่าอายุเฉลี่ย	74	176.9315	343.9258	18.5452		

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 16 ปรากฏว่า ความตั้งใจเรียนของ นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ย กับกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $[t(.05, 198) = 1.96]$

7. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนกับความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า " ความวิตกกังวลในการเรียนกับความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 มีความสัมพันธ์กันในทางลบ "

ในการทดสอบสมมุติฐานการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้คำนวณค่าสหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple correlation) ระหว่างคะแนนความวิตกกังวลในการเรียนกับคะแนนความตั้งใจเรียน ของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาผู้ใหญ่ รวม 221 คน ปรากฏผลดังนี้

ตาราง 17

ตาราง 17 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนกับความตั้งใจเรียน ของนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4

ตัวแปรตาม	N	$\bar{X}$	S^2	r
ความตั้งใจเรียน	221	175.1031	312.7462	-0.2461*
ความวิตกกังวลในการเรียน		129.4751	759.7689	

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 17 ปรากฏว่า ความวิตกกังวลในการเรียนกับความตั้งใจเรียน ของนักศึกษาผู้ใหญ่ มีความสัมพันธ์กันเป็นลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 $[r(.05, 100) = .1946]$ แสดงว่าคนที่มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงจะมีความตั้งใจเรียนต่ำ แต่คนที่มีความวิตกกังวลในการเรียนต่ำ จะมีความตั้งใจเรียนสูง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้กำหนดความมุ่งหมายไว้สี่ประการ

1. เพื่อศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ของความตั้งใจเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียน ของนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
4. เพื่อสร้างเครื่องมือวัดความตั้งใจเรียนและความวิตกกังวลในการเรียน สำหรับนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้จัดกระทำกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ ตามหลักสูตรการศึกษาดูใหญ่ สายสามัญ ชั้นระดับ 4 จากโรงเรียนผู้ใหญ่ สังกัดกองการศึกษาผู้ใหญ่ กรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นชาย 118 คน หญิง 103 คน รวม 221 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนรัฐบาลในส่วนกลาง สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา เป็นชาย 121 คน หญิง 191 คน รวม 312 คน รวมกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ 533 คน จำแนกเป็นชาย 239 คน หญิง 294 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถาม สองฉบับซึ่งผู้วิจัย ได้จัดสร้างขึ้นเอง มีคุณภาพสูงพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยได้ คือ

1. แบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียน เป็นแบบสอบถามวัดพฤติกรรมเกี่ยวกับ ความตั้งใจเรียน ประกอบด้วยข้อความถาม 46 ข้อ แต่ละข้อเป็นข้อความหรือสถานการณ์ หรือพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ให้นักเรียนพิจารณาแล้วตอบว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย มากน้อยเพียงใดกับข้อความนั้น ๆ ถ้าตอบได้คะแนนมากถือว่ามีความตั้งใจเรียนสูง ถ้าได้คะแนนน้อยก็ถือว่ามีความตั้งใจเรียนต่ำ
2. แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียน เป็นแบบสอบถามที่วัดพฤติกรรม เกี่ยวกับความวิตกกังวลต่อสถานการณ์ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ประกอบด้วยข้อความถาม 50 ข้อ แต่ละข้อเป็นข้อความหรือสถานการณ์เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน ให้นักเรียน พิจารณาลักษณะอย่างนั้นเกิดขึ้นหรือมีอยู่ในความรู้สึกหรือเป็นจริงกับตัวนักเรียนมากน้อย เพียงใด ผู้ตอบได้คะแนนมากและน้อยถือว่ามีความวิตกกังวลในการเรียนสูงและต่ำตามลำดับ

การให้คะแนนในแบบสอบถามทั้งสองฉบับนี้ กำหนดน้ำหนักตามช่วงความคิดเห็น เป็นน้ำหนักสมมุติ (Arbitrary weighting) จาก 5-1 คะแนนและในการออกแบบ สอบถามทั้งสองฉบับนี้ ผู้วิจัยไม่ได้จำกัดเวลาในการตอบเพื่อให้ผู้ตอบได้ใช้ดุลยพินิจอย่างเต็มที่โดยไม่ต้องวิตกกังวลเรื่องเวลา

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสอบถามทั้งสองฉบับไปทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มไว้แล้ว ตรวจสอบ กระดาษคำตอบ ให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสถิติต่าง ๆ

ดังต่อไปนี้

1. คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)
2. ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน (S)
3. ความแปรปรวนของคะแนน (S^2)
4. ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด (S_E)
5. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (r) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
6. อัตราส่วนวิกฤติ (t - ratio) เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าปรากฏผลดังต่อไปนี้

1. เกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียน สรุปได้ดังนี้

1.1 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มตัวอย่างรวม พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

1.2 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามเพศ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชาย มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ทั้งกลุ่มเพศชายและเพศหญิง

1.3 เมื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ พบว่า

1.3.1 เมื่อจำแนกตามเพศ นักศึกษาผู้ใหญ่ ชาย กับนักศึกษาผู้ใหญ่ หญิง มีความวิตกกังวลในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.3.2 เมื่อจำแนกตามอาชีพ นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอาชีพกับที่ไม่มีอาชีพ มีความวิตกกังวลในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

1.3.3 เมื่อจำแนกตามอายุ นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ยกับที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย มีความวิตกกังวลในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เกี่ยวกับความตั้งใจเรียน สรุปได้ดังนี้

2.1 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มตัวอย่างรวม พบว่านักศึกษาผู้ใหญ่มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาผู้ชายมีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชายและนักศึกษาผู้ใหญ่หญิงมีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งสองกลุ่ม

2.3 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่พบว่า

2.3.1 เมื่อจำแนกตามเพศ นักศึกษาผู้ใหญ่หญิง มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3.2 เมื่อจำแนกตามอาชีพ นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอาชีพกับที่ไม่มีอาชีพ มีความตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3.3 เมื่อจำแนกตามอายุ นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ยกับที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย มีความตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

✓ 3. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนกับความตั้งใจเรียน พบว่าความวิตกกังวลในการเรียน มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจเรียนในทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าความวิตกกังวลในการเรียนสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้สองประการ คือสมมุติฐานข้อที่หนึ่งเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียน ของนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มตัวอย่างรวมพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่สามเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในกลุ่มเพศชายและเพศหญิง

การพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ อาจเป็นเพราะว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนมากยังอยู่ในความปกครองดูแลของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ซึ่งต่างก็ต้องการให้ลูกหลานของตัวประสบความสำเร็จในการเรียน จึงจำเป็นต้องคอยสอดส่องดูแล คอยคุม ติดตามผลการเรียนของนักเรียนในความรับผิดชอบอยู่ตลอดเวลา บางกรณีหรือบางรายอาจถึงขั้นบังคับ เกี่ยวเช็ในเรื่องการเรียน การกระทำดังกล่าวแล้วนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกไม่เป็นอิสระในตัวเองซึ่งเด็กในวัยนี้ต้องการมาก เมื่อไม่สมความปรารถนา ก็จะก่อให้เกิดความตึงเครียด อันเป็นบ่อเกิดของความวิตกกังวลในการเรียน สำหรับนักเรียนที่อยู่ในโอวาทของผู้ปกครองเมื่อถูกบังคับเกี่ยวกับการเรียนก็จะเกิดความกลัว เช่นกลัวว่าจะเรียนได้ไม่ดีทำให้ผู้ปกครองไม่พอใจ เด็กก็จะเกิดความไม่สบายใจ ซึ่งผลสุดท้ายก็ทำให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนได้เช่นเดียวกัน สำหรับนักศึกษาคู่ใหญ่นั้นมีลักษณะตรงกันข้ามกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพราะมีความรู้สึกว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่แล้ว มีความเป็นอิสระและรู้จักรับผิดชอบตัวเอง ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของแซนฟอร์ด (Sanford) (Cass:7) ซึ่งกล่าวว่าความวิตกกังวลสูงของเด็กหนุ่มสาวจะค่อยลดลง

เมื่อตนเองมีความรู้สึกเป็นอิสระในการปกครองตนเอง ประกอบกับการเข้ามาศึกษาในโรงเรียนผู้ใหญ่อีกก็เกิดจากความสมัครใจของตัวเอง ไม่ใช่เพราะถูกบังคับจากผู้ใด สภาวะทางอารมณ์อันจะก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนจึงไม่ค่อยมี หรือมีน้อย ดังนั้นจึงไม่มีข้อสงสัยเลยที่ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความวิตกกังวลในการเรียนสูงกว่านักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4

สำหรับการเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ เมื่อจำแนกตามเพศ อาชีพ และอายุนั้น ปรากฏว่านักศึกษาผู้ใหญ่เมื่อจำแนกตามเพศ อาชีพ และอายุ มีความวิตกกังวลในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งขัดแย้งกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อาจจะแยกกล่าวได้ดังนี้

(1) เมื่อจำแนกตามเพศ ผลจากการศึกษาซึ่งพบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ มีความวิตกกังวลในการเรียนไม่แตกต่างกันนั้น ขัดแย้งกับผลการศึกษาของ วรณิ รักษธรรม (วรณิ รักษธรรม, 2515: 54-55) และขัดแย้งกับผลการศึกษาของ วินิจ เกตุขำ (วินิจ เกตุขำ, 2515: 75-76) ซึ่งทั้งสองคนศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อันเป็นระดับเดียวกับนักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 และขัดแย้งกับการศึกษาของแมคคอลลัม (McCullum) (วัลลภ กันทรพิชัย, 2513: 16) ซึ่งทั้งสามคนพบว่าเด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(2) เมื่อจำแนกตามอาชีพ การที่ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานการวิจัยว่า "นักศึกษาผู้ใหญ่ ชั้นระดับ 4 เมื่อแยกตามอาชีพ มีความวิตกกังวลในการเรียนแตกต่างกัน" เพราะผู้วิจัยเชื่อว่านักศึกษาผู้ใหญ่ที่ประกอบอาชีพแล้วกับที่ยังไม่ประกอบอาชีพ มีหลายสิ่งหลายอย่างแตกต่างกันซึ่งจะส่งผลถึงการเรียน เช่นในเรื่องเวลา นักศึกษาที่ยังไม่ประกอบอาชีพมีเวลามากกว่า สามารถทุ่มเทเวลาให้การเรียนได้มากกว่า นอกจากนั้นผู้ประกอบอาชีพแล้วมีความเห็นเหนื่อยทั้งทางการทำงานและการเรียน และยังมีลักษณะอื่น ๆ อีกมากที่เป็นความแตกต่างระหว่าง

นักศึกษาที่ประกอบอาชีพแล้วกับที่ยังไม่ประกอบอาชีพ ความแตกต่างเหล่านี้ผู้วิจัยเชื่อว่า จะทำให้มีความวิตกกังวลในการเรียนแตกต่างกันด้วย แต่ผลการศึกษครั้งนี้ กลับไม่พบความแตกต่างของความวิตกกังวลในการเรียนระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีอาชีพกับที่ไม่มีอาชีพ แสดงว่าการประกอบอาชีพของนักศึกษายุใหญ่ไม่กระทบกระเทือนต่อการเรียนของนักศึกษายุใหญ่แต่ประการใด เพราะความวิตกกังวลในการเรียนมีความสัมพันธ์เป็นลบกับความสำเร็จในการเรียน (วัลลภ กันทรพัญ์, 2513: 116)

(3) เมื่อจำแนกตามอายุ จากผลการศึกษาที่พบว่า นักศึกษายุใหญ่ที่มีอายุสูงกว่าอายุเฉลี่ย (20 ปี) กับนักศึกษายุใหญ่ที่มีอายุต่ำกว่าอายุเฉลี่ย มีความวิตกกังวลในการเรียนไม่แตกต่างกันนั้น น่าจะเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้มาในการศึกษานี้ มีอายุแตกต่างกันไม่มากนัก คือมีอายุไล่เลี่ยกัน ดังจะเห็นได้จากตาราง 18 ในภาคผนวก เมื่อเป็นเช่นนี้จึงไม่มีผลพอกที่จะทำให้เกิดความแตกต่างเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียน

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความตั้งใจเรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผลปรากฏว่าความตั้งใจเรียนสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้สามประการ คือสมมุติฐานข้อที่สองเกี่ยวกับความตั้งใจเรียนของนักศึกษายุใหญ่ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกลุ่มตัวอย่างรวม พบว่า นักศึกษายุใหญ่มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่สี่เกี่ยวกับความตั้งใจเรียนระหว่างนักศึกษายุใหญ่ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษายุใหญ่มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสองกลุ่ม คือกลุ่มเพศชายและเพศหญิง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่หก เกี่ยวกับความตั้งใจเรียนของนักศึกษายุใหญ่เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษายุใหญ่ หญิง มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักศึกษายุใหญ่ ชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการศึกษาข้อนี้ตรงกับผลการศึกษาของ วัลลภ กันทรพัญ์ (วัลลภ กันทรพัญ์, 2513: 112) ซึ่งพบว่านักเรียนหญิงมีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนชาย

การที่พบว่านักศึกษาผู้ใหญ่มีความตั้งใจเรียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้น น่าจะเป็นเพราะเหตุผลที่สำคัญคือ นักศึกษาผู้ใหญ่เข้ามาเรียนด้วยความสมัครใจ การพลาดโอกาสเขาเรียนในโรงเรียนภาคปรกติจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม เช่น โรงเรียนอยู่ไกลบ้าน ขาดทุนทรัพย์ มีความจำเป็นต้องช่วยพ่อแม่ประกอบอาชีพ หรือบางคนเขาเรียนแล้วแต่มีความจำเป็นต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน (Drop out) เป็นต้น พวกเหล่านี้เมื่ออายุมากขึ้นจะเกิดความรู้สึกมองเห็นคุณค่าของการเรียน และเมื่อมีโอกาสเข้ามาเรียนในโรงเรียนผู้ใหญ่จึงมีความตั้งใจเรียนสูง

อนึ่ง เมื่อพิจารณาจากผลการศึกษาของ ซีแมน (Seaman, 1971:2) ซึ่งพบว่า การที่ผู้ใหญ่เข้ามาเรียนในโรงเรียนผู้ใหญ่ นั้น มีเหตุผลสำคัญพอสรุปได้สี่ประการคือ

1. เรียนเพื่อการอ่านออกและเขียนได้ (Learn to read and write)
2. เพื่อจะได้มีงานทำ (Get a job)
3. เพื่อจะได้มีโอกาสทำงานดี ๆ (Get a better job)
4. เพื่อจะได้มีโอกาสเข้าสังคม (Be around people)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้วแสดงให้เห็นว่าผู้ใหญ่เข้ามาเรียนด้วยความสมัครใจ และต่างก็มีเป้าหมายของตัวเอง จึงย่อมมีความตั้งใจเรียนสูงเป็นธรรมดา เพราะความตั้งใจเรียนเป็นแรงกระตุ้นให้บรรลุเป้าหมายคือความสำเร็จในการเรียน

สำหรับการเปรียบเทียบความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ เมื่อจำแนกตามอาชีพและอายุนั้น ปรากฏว่ามีความตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกันตามกลุ่มอาชีพและอายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนั้นน่าจะมีเหตุผลอย่างใดเกี่ยวกับเรื่องความวิตกกังวลในการเรียนดังได้อภิปรายไว้แล้วในตอนต้น

3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนกับความตั้งใจเรียน

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าความวิตกกังวลในการเรียนกับความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ กล่าวคือความ

วิตกกังวลในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจเรียนในทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่านักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีความตั้งใจเรียนต่ำ ส่วนนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีความวิตกกังวลต่ำจะมีความตั้งใจเรียนสูง แต่ไม่ปรากฏผลงานการศึกษาคุณค่าของผู้ไต่เน้นับการค้นพบนี้ นอกจากการศึกษาของ สุนันท์ ศลโกสุม (สุนันท์ ศลโกสุม, 2516: 194-195) ซึ่งได้หาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียนกับความวิตกกังวลในการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 พบว่า ในกลุ่มหญิงและกลุ่มรวม ความวิตกกังวลในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ในทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. การนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้บริหารการศึกษานักศึกษาผู้ใหญ่ตลอดจนครูอาจารย์ที่สอนในโรงเรียนผู้ใหญ่ ควรปรับปรุงหลักสูตรและวิธีสอนให้สอดคล้องกับความตั้งใจเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ โดยไม่ต้องยึดแนวหรือหลักอย่างเดียวกับนักเรียนในโรงเรียนภาคปกติ

✓ 1.2 ควรมีการแนะแนวเกี่ยวกับการศึกษาต่อของนักศึกษาผู้ใหญ่ เพื่อสนองความตั้งใจเรียนและเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายของแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ซึ่งได้จัดการศึกษานักศึกษาผู้ใหญ่หรือการศึกษานอกโรงเรียนไว้รับช่วงการศึกษาในระบบโรงเรียนทุกระดับ ตั้งแต่ระดับก่อนการประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษาชั้นสูงกว่าปริญญาตรี

2. การวิจัยในโอกาสต่อไป

2.1 ควรทำการศึกษาค้นคว้าองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับนักศึกษาผู้ใหญ่บ้าง เช่น ความถนัดทางการเรียน ระดับความปรารถนา หรือทัศนคติที่มีต่อการเรียน เป็นต้น

2.2 ปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับนักศึกษาผู้ใหญ่เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ควรจะได้มีการศึกษาค้นคว้า

2.3 การวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาผู้ใหญ่ของไทยเรายังมีน้อยมาก ควรส่งเสริมให้มีการศึกษาค้นคว้าในค่านนี้ให้มากขึ้น

3. เกี่ยวกับการวิจัยทั่ว ๆ ไป

3.1 การหาความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า โดยวิธี Known Group Technique ผู้วิจัยควรเลือกผู้ตัดสินที่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่จะให้พิจารณาจริง ๆ

3.2 การใช้แบบทดสอบที่มีน้อยข้อจะได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างดีกว่าการใช้แบบทดสอบที่มีมากข้อ แต่ต้องคำนึงถึงคุณภาพของข้อคำถามเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านความเที่ยงตรง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

การศึกษาผู้ใหญ่, กอง กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ รวมบทความการ
ศึกษาผู้ใหญ่ โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว 2515, 322 หน้า

_____ รวมบทความการ
ศึกษาผู้ใหญ่ เล่ม 2 โรงพิมพ์การศาสนา 456 หน้า.

_____ แผนพัฒนาการศึกษา
นอกโรงเรียน ระยะที่ 4 (2520 - 2524) อัดโรเนียว 16 หน้า.

_____ ระเบียบและคำสั่ง
เกี่ยวกับการศึกษาผู้ใหญ่ โรงพิมพ์การศาสนา 339 หน้า.

จำรัส บุญญานันต์ มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล และความต้องการผลสัมฤทธิ์
ของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามและที่ขัดกับสังคม ปรินิพพานิพนธ์การศึกษา
มหาวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 155 หน้า.

ชวาล แพทย์กุล เทคนิคการวัดผล อักษรเจริญทัศน์ 2507, 367 หน้า.

นิตยา ฤทธิโยธี " อายุเป็นอุปสรรคต่อการเรียนหรือ " วารสารการศึกษาผู้ใหญ่
ปีที่ 8 ฉบับที่ 45 ประจำเดือนมีนาคม - เมษายน 2514.

แผนงาน, กอง สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติ ระยะที่สี่ 2520-2524) (เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและสังคม)
ฉบับที่คณะรัฐมนตรีรับรองในการประชุมครั้งที่ 1/2519 โรงพิมพ์การศาสนา
2519, 61 หน้า.

พรณี เกษก้าแหง ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
ความวิตกกังวล และพฤติกรรมด้านความเป็นผู้นำ ของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ชั้นปีที่ 1 และ 2 ปรินิพพานิพนธ์การศึกษา
มหาวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 69 หน้า.

พัฒน์ น้อยแสงศรี " การสร้างบรรยากาศเพื่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ " วารสาร
การศึกษาผู้ใหญ่ ปีที่ 7 ฉบับที่ 39 มีนาคม 2513.

ลวน สายยศ และอังคณา คันศิริกันนันท์ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช
2515, 276 หน้า.

วิชาการ, กรม, กระทรวงศึกษาธิการ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
2519 และนโยบายของรัฐบาลนายธานินทร์ กรัยวิเชียร โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว 2519, 19 หน้า

วัลลภ กันทรัพย์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน กับความปรารถนา
ในการสอบ และความวิตกกังวลในการเรียน กับความสำเร็จในการเรียน
ปริญญาโททางการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2513, 155 หน้า.

วรรณี รักธรรม การศึกษาเปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์และความรู้สึก
ชอบ ของเด็กไทย เชื้อชาติไทย และเด็กไทย เชื้อชาติจีน ปริญญาโท
การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 70 หน้า.

วินิจ เกตุขำ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับความคิด
สร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียน มศ.3 ใน
จังหวัดสุโขทัย ปริญญาโททางการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2515, 106 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง, สำนักงานปลัด ร่างแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520
ตามที่คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติแล้ว โรงพิมพ์การศาสนา 17 หน้า.

ศึกษานิเทศก์, หน่วย, กรมสามัญศึกษา คู่มือการอบรมครูโรงเรียนผู้ใหญ่ สายสามัญ
ระดับที่ 3 - 4 หนังสือนิเทศการศึกษา ลำดับที่ 22/2518 โรงพิมพ์
การศาสนา 289 หน้า.

*สมชาย ชัยชนกุล การสร้างสังคมกับชนิกสงเคราะห์ลักษณะความตั้งใจเรียนและผลสัมฤทธิ์วิชาเลขคณิต ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 128 หน้า.

*สมพงษ์ รุจิรวรรณ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ ความคิดสร้างสรรค์ พฤติกรรมด้านความเป็นผู้นำ ความตั้งใจเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 84 หน้า.

สมาน แสงมลิ " จิตวิทยาและการปกครองผู้ใหญ่ " วารสารการศึกษาผู้ใหญ่ ฉบับที่ 18 ประจำเดือนกันยายน 2509.

สามัญศึกษา, กรม แผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 4 อัคโรเนียว 13 หน้า.

*สุนทร สุนันท์ชัย " การสอนวิชาเนื้อหา " วารสารการศึกษาผู้ใหญ่ ฉบับที่ 31 ประจำเดือน มีนาคม - เมษายน 2514.

สุนันท์ ศลโกสุม ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน การปรับตัว ความตั้งใจเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน ความมุ่งหวังของผู้ปกครองและฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 271 หน้า.

อำพล โองเคลือบ ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่านและลักษณะอื่นบางประการของบุคคลิกภาพ ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 245 หน้า.

๙ อรุณศรี กุมุท ความอด้นัดทางการเรียน ความตั้งใจเรียน และสุขภาพของนักเรียน
สอบตกซ้ำชั้น ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 สายสามัญ โรงเรียนรัฐบาล ปีการ
ศึกษา 2513 ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2516, 113 หน้า

Cass, Angelica W., Basic Education for Adults , Association Press,
 New York.

Edward, Allen L., Experimental Design in Psychological Research,
 Rinehart, New York, 1960.

Ferguson, George A., Statistical Analysis in Psychology and
Education , McGraw - Hill Book Co., New York, 1966 , 466 pp.

Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education , Longman
 Green and Co., New York, 1958.

✓ Guilford, J.P., Fundamental Statistics in Psychology and Education ,
 McGraw - Hill Book Co., 1965, 605 pp.

Gulliksen, Harold, Theory of Mental Tests , John Wiley and Sons,
 Inc., New York, 1958

✓ Hall, Calvins, and Linzey, Gardner, Theories of Personality ,
 2 nd ed.. John Wiley and sons, New York, 1970, 622 pp.

✓ Hilgard, Ernest R., Introduction to Psychology, Harcourt, Brace
 and World Inc., New York, 1962, 678 pp.

Horowitz, Leonard M., Elements of Statistics For Psychology and
Education , McGraw - Hill Book Company, New York, 1974 ,
 464 pp.

- X Knowles, Malcolm S., The Modern Practice of Adult Education ,
Association Press, New York, 1975, 384 pp.
- McNemar, Quin, Psychological Statistics , John Wiley and Sons, Inc.,
New York, 1969.
- / Mowrer Q.H., " Anxiety and Learning ", in Contribution to Modern Psychology, pp.264 - 269, edited by Don E. Dulany, Jr.,
and others, Oxford University Press, New York, 1963.
- / Puder, William H., and Hand, S.E., " Personality Factors Which May Interfere With the Learning " Adult Education Journal,
Volume XVIII Number 2, 1968 81 - 93, 11 pp.
- *Seaman, Don F., Starting Students Successfully in Adult Basic Education, Research Information Processing Center Department
of Adult Education. Florida State University , Tallahassee,
Florida, 1971, 16 pp.
- Sorenson, Herbert, Psychology in Education, McGraw - Hill Book
Co., Inc., New York, 1964, 555 pp.
- > Strang, Ruth, An Introduction to Child Study, The McMillan Co.,
New York, 1959, 543 pp.
- Thailand, Ministry of Education , Adult Education in Thailand ,
Kurusapha Press, 1976, 38 pp.
- * Wittaker, Jane C., Introduction to Psychology, W.B. Saunder Co.,
Philadelphia and London, 1966, 630 pp.
- X Zahn, Jane C., Differences Between Adults and Youth Affecting Learning, University of California, Berkley. Roneo 10 pp.

ภาคผนวก

ตาราง 18 อายุของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาผู้ใหญ่ จำแนกตามเพศ

อายุ	ชาย	หญิง	รวม
15	-	3	3
16	5	14	19
17	29	18	47
18	14	15	29
19	15	14	29
20	12	9	21
21	9	9	18
22	5	5	10
23	2	4	6
24	2	3	5
25	5	2	7
26	2	3	5
27	3	1	4
28	3	1	4
29	2	2	4
30	1	-	1
31	3	-	3
33	1	-	1
34	2	-	2
38	1	-	1
39	1	-	1
46	1	-	1

ตาราง 19 ค่าอำนาจจำแนกรายขอของแบบสอบถามวัดความ
ตั้งใจเรียน โดยอาศัย t - ratio ระหว่างกลุ่มสูง
กับกลุ่มต่ำ

ขอ	t	ขอ	t	ขอ	t
1	3.9063	17	4.1946	33	4.2589
2	3.0894	18	2.7548	34	2.1889
3	3.0593	19	1.8817	35	1.7776
4	2.5665	20	1.8821	36	2.0996
5	4.2748	21	2.2814	37	1.7100
6	2.2302	22	1.7155	38	2.8681
7	3.5078	23	1.8779	39	2.0897
8	1.9493	24	2.8597	40	2.3783
9	2.3386	25	1.8457	41	3.7050
10	3.7859	26	1.7714	42	3.7459
11	1.7367	27	2.4598	43	5.8630
12	3.0000	28	2.6798	44	1.8890
13	2.0422	29	2.5510	45	3.8450
14	2.0897	30	2.1720	46	4.3660
15	2.8510	31	2.8721		
16	2.1845	32	1.7097		

ตาราง 20 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามวัดความวิตกกังวล
ในการเรียน โดยอาศัย t - ratio ระหว่างกลุ่มสูงกับ
กลุ่มต่ำ

ข้อ	t	ข้อ	t	ข้อ	t
1	4.8744	18	2.9159	35	5.6763
2	2.5259	19	4.8404	36	3.7983
3	3.6118	20	4.7277	37	3.0326
4	3.7618	21	4.7752	38	3.1117
5	2.7729	22	4.2852	39	3.3946
6	4.0250	23	4.6982	40	2.4570
7	2.8815	24	3.1306	41	4.3660
8	2.8287	25	3.1676	42	2.8324
9	5.4665	26	3.0532	43	3.7746
10	6.4273	27	2.5126	44	3.2568
11	5.2448	28	3.9897	45	3.2652
12	3.0198	29	5.9152	46	4.0241
13	2.7681	30	2.9770	47	4.2770
14	3.7360	31	4.8426	48	2.6560
15	5.3191	32	2.8653	49	5.6365
16	8.1556	33	3.4803	50	3.5971
17	3.8966	34	5.5821		

แบบสอบถามวัดความตั้งใจเรียน

คำชี้แจงการตอบแบบสอบถาม ฉบับที่ 1

1. แบบสอบถามฉบับนี้ต้องการทราบความคิดเห็น ความรู้สึก ตลอดจนการประพฤติปฏิบัติของท่านเกี่ยวกับการเรียนการสอน
2. แบบสอบถามแต่ละข้อจะมีข้อความที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนให้ท่านพิจารณาว่าท่านมีความรู้สึก หรือคิดเห็นอย่างไรต่อข้อความนั้น คือ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยมากนักน้อยเพียงใด โดยจะมีคำตอบให้ท่านเลือก 5 คำตอบ ซึ่งมีน้ำหนักลดหลั่นกันดังนี้
เห็นด้วยอย่างยิ่ง
เห็นด้วย
ไม่แน่ใจ
ไม่เห็นด้วย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. แบบสอบถามมีทั้งหมด 46 ข้อ ขอความกรุณาให้ตอบทุกข้อ และตอบในกระดาษคำตอบต่างหาก
4. การตอบขอให้ตอบจากใจจริง ของท่านเอง โดยอาศัยความรู้สึก ความคิดเห็น หรือการกระทำ เป็นหลักในการตอบ ไม่ต้องคำนึงถึงความถูกต้อง เนื่องจากไม่มีข้อใดถูกและไม่มีข้อใดผิด เพราะเป็นเพียงความคิดเห็นเท่านั้น คำตอบของท่านจะเก็บไว้เป็นความลับ
5. วิธีตอบ ขอให้ดูตัวอย่างข้อ (0) ต่อไปนี้
ข้อ (0) นักเรียนที่ไม่ทำการบ้านควรถูกลงโทษ
เมื่อท่านอ่านข้อความนี้แล้วควรตัดสินใจเป็นอันดับแรกว่าท่านเห็นอย่างไรระหว่างเห็นด้วย กับ ไม่เห็นด้วย ต่อมาจึงตัดสินใจอีกทีว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยมากนักน้อยเพียงใด ส่วนคำตอบไม่แน่ใจนั้น ควรใช้เมื่อไม่สามารถตัดสินใจได้จริง ๆ หรือเมื่อไม่เข้าใจข้อความเท่านั้น
สมมติว่า ข้อ (0) นี้ท่านพิจารณาแล้ว เห็นด้วยอย่างยิ่งว่านักเรียนที่ไม่ทำการบ้านควรถูกลงโทษ ท่านก็ทำเครื่องหมาย X ในกระดาษคำตอบ ตรงช่อง เห็นด้วยอย่างยิ่ง ของข้อ (0) ดังนี้

ขอ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
(0)	X				

แบบสอบถาม ฉบับที่ 1

1. นักเรียนไม่ควรใช้เวลามากเกินไปในการทำการบ้านยาก ๆ ถ้าทำไม่ได้ก็เลิกทำ
2. ในขณะที่กำลังฟังคำอธิบายของอาจารย์ นักเรียนอาจใช้เวลาคิดเรื่องอื่นได้บ้างเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด
3. หลังการสอบทุกครั้งควรไปค้นคว้าดูว่าคำตอบที่ตอบไปแล้วถูกหรือผิดอย่างไร
4. ไม่ควรมีการสอนในช่วงแรกของวันเปิดภาคเรียนเพราะนักเรียนยังไม่พร้อม
5. การที่อาจารย์จะให้ทำการบ้านมากหรือน้อยควรถามความเห็นของนักเรียนก่อน
6. การกำหนดเวลาให้เรียนชั้นละ 1 ปี หรือ 6 เดือนนั้นรู้สึกว่ามันเกินไป
7. การอ่านหนังสือทุก ๆ วันเป็นประจำเป็นของน่าเบื่อ
8. แม้นักเรียนจะไม่ชอบอาจารย์บางคน แต่ก็ควรสนใจวิชาที่อาจารย์คนนั้นสอน
9. ไม่ควรมีการสอนพิเศษในวันหยุดเพราะเป็นวันที่นักเรียนควรได้พักผ่อน
10. การตั้งใจฟังคำอธิบายของอาจารย์ตลอดเวลาโดยไม่มีการพูดคุยกันบ้างเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายอย่างยิ่ง
11. การตอบคำถามของอาจารย์ในห้องเรียนไม่จำเป็นสำหรับนักเรียนทุก ๆ คน เพราะมีคนเก่ง ๆ คอยตอบอยู่แล้ว
12. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองนอกเวลาเป็นของไม่จำเป็น การมาเรียนทุก ๆ วันก็เพียงพอแล้ว
13. นักเรียนควรเตรียมเครื่องเรียนให้พร้อมก่อนไปโรงเรียน
14. ถ้าโรงเรียนจะยกเลิกการให้ทำการบ้านเสียทีก็จะดี
15. นักเรียนควรช่วยตัวเองบ้างโดยศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเวลา
16. ถ้ามีการปิดเรียนเป็นกรณีพิเศษก็ควรมีการสอนทดแทน
17. นักเรียนควรพยายามคิดตอบคำถามของอาจารย์ทุกครั้งแม้จะไม่ถูกเรียกให้ตอบก็ตาม
18. ถ้าอาจารย์มอบหมายงานสิ่งใดให้ทำก็ควรพยายามทำงานนั้นให้เสร็จทันเวลา

19. นักเรียนเห็นด้วยหรือไม่เพียงใดที่จะเพิ่มวันปิดเรียนให้มากกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้
20. ถ้าทำแบบฝึกหัดยาก ๆ ไม่ได้ก็ควรถามเพื่อนหรือถามอาจารย์
21. นักเรียนควรหาแบบฝึกหัดหรือโจทย์แปลก ๆ นอกเหนือจากที่มีในแบบเรียนมาทำบ้าง
22. การที่อาจารย์เข้าห้องฯ หรือเลิกก่อนเวลาทำให้นักเรียนได้มีโอกาสพักในตัว
23. อุปกรณ์การเรียนไม่จำเป็นต้องจัดหาทุกอย่าง เพราะบางสิ่งบางอย่างอาจหยิบยืมเพื่อนได้
24. แบบฝึกหัดชุดหนึ่งมีหลายข้อ แต่นักเรียนทำเฉพาะข้อที่อาจารย์สั่งก็พอ
25. ถ้าอาจารย์จะสอนพิเศษในวันหยุดก็ควรถามความสมัครใจของนักเรียนก่อน
26. ในเวลาเรียนนักเรียนไม่ควรขออนุญาตอาจารย์ออกนอกห้องเรียนแม้จะไม่นานนักก็ตาม
27. การจัดซื้อหนังสือเล่มอื่น ๆ เป็นของไม่จำเป็น ซื้อเฉพาะที่โรงเรียนบังคับก็พอ
28. การอ่านหนังสือหรือทำการบ้านดึก ๆ ค่ำ ๆ เป็นของไม่ดี
29. นักเรียนที่มาสายหรือเข้าห้องล่าช้าเป็นบุคคลที่ควรให้อภัย
30. แบบฝึกหัดบางข้อถ้าอ่านโจทย์แล้วไม่เข้าใจหรือเห็นว่ายากก็ไม่ควรทำ
31. นักเรียนควรคิดทำแบบฝึกหัดข้ออื่น ๆ ที่อาจารย์ไม่ได้สั่งดูบ้าง
32. นักเรียนไม่ควรถือเอาการเจ็บป่วยเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นสาเหตุในการหยุดเรียน
33. การลอกการบ้านของเพื่อนเพื่อส่งอาจารย์เป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ
34. วิชาที่เรียนมีทั้งยากและง่าย แต่นักเรียนก็ควรให้ความสนใจเท่า ๆ กัน
35. นักเรียนควรใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ในการค้นคว้าหรืออ่านตำรา
36. ถ้าทำการบ้านไม่ได้นักเรียนควรค้นคว้าด้วยตัวเองก่อนถามผู้อื่น
37. การทดสอบแต่ละครั้งอาจารย์ควรบอกล่วงหน้านาน ๆ เพื่อจะได้มีเวลาเตรียมตัว
38. นักเรียนที่ไม่ค่อยทำการบ้านเป็นคนที่ไม่ควรตำหนิ
39. วิชาใดที่เราเห็นว่ายากก็ควรตั้งใจเรียนวิชานั้นเป็นพิเศษ

คำอธิบาย ตั้งแต่ข้อ 40 - 46 เป็นคำพูดของนักเรียนคนหนึ่ง นักเรียน
เห็นด้วยกับคำพูดในแต่ละข้อมากน้อยเพียงใด

40. " อยากให้โรงเรียนปิดภาคเรียนเร็ว ๆ จัง "
41. " สัปดาห์หน้าจะมีการสอบอีกแล้ว แหม เบื่อจริง "
42. " วันนี้ชั่วโมงแรกไม่ต้องเรียน เพราะจะมีการประชุมครู ก็ใจจัง "
43. " ถ้าอาจารย์จะดื่มให้การบ้านเสียบ้างก็จะดีไม่น้อย "
44. " อาจารย์คณิตศาสตร์ใจก็มาก มันไม่เกะทำการบ้านเลยก็ไม่เห็นท่านว่าอะไร "
45. " ชั่วโมงที่ฉันชอบมากที่สุดคือชั่วโมงที่อาจารย์ไม่เข้าสอน "
46. " ฉันชอบอาจารย์ที่ไม่เข้มงวดเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน "

กระดาษคำตอบ ฉบับที่ 1

คำชี้แจง

ผู้ตอบแบบสอบถามโปรดกรอรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเองในหัวข้อต่อไปนี้ ข้อใดมี ☐ ให้เลือก ก็ให้กาเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับความเป็นจริงของผู้ตอบ
(ถ้าผู้ตอบเป็นนักเรียนชั้น ม.ศ.3 กรอกเฉพาะข้อ 1 - 4 ถ้าเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ให้กรอกทุกข้อ ตั้งแต่ข้อ 1 - 6)

1. เลขที่ _____ ชื่อ _____ โรงเรียน _____
2. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
3. เชื้อชาติ - สัญชาติ ☐ เชื้อชาติไทย - สัญชาติไทย ☐ เชื้อชาติจีน - สัญชาติไทย
4. อายุ _____ ปี (เช่นตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไปคิดเป็น 1 ปี เช่นไม่ถึง 6 เดือนคิดตั้ง)
5. อาชีพ ☐ ประกอบอาชีพแล้ว ☐ ยังไม่ประกอบอาชีพ
6. สถานภาพสมรส ☐ โสด (ถ้าเคยแต่งงานแล้วหย่าร้างกันหรือแยกกันอยู่ให้ถือว่าเป็นโสด)
☐ สมรส (แต่งงานแล้วและยังอยู่กินกับคู่สมรส)

คำตอบ

ข้อ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					

ข้อ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					

ข้อ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
15					
16					
17					
18					
19					
20					
21					
22					
23					
24					
25					
26					
27					
28					
29					
30					

ข้อ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
31					
32					
33					
34					
35					
36					
37					
38					
39					
40					
41					
42					
43					
44					
45					
46					

แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการเรียน

คำชี้แจงการตอบแบบสอบถาม ฉบับที่ 2

1. แบบสอบถามฉบับนี้ต้องการทราบความจริงบางอย่างเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติและความรู้สึกของท่านที่มีต่อการเรียนการสอน
2. แบบสอบถามแต่ละข้อจะเป็นข้อความเกี่ยวกับลักษณะการแสดงออกของการกระทำหรือความรู้สึกที่มีต่อการเรียนการสอน ให้ท่านพิจารณาว่าลักษณะอย่างนั้น ๆ เกิดขึ้น หรือมีอยู่ในความรู้สึก หรือเป็นความจริงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด โดยจะมีคำตอบให้เลือก

5 คำตอบ คือ

มากที่สุด

มาก

ปานกลาง

น้อย

น้อยที่สุด

3. แบบสอบถามมีทั้งหมด 50 ข้อ ขอความกรุณาให้ตอบทุกข้อ และตอบในกระดาษคำตอบต่างหาก
4. การตอบขอให้ตอบตามความเป็นจริงเฉพาะตัวท่านเท่านั้น ไม่ต้องคำนึงถึงความถูกผิด หรือกลัวว่าจะไม่ตรงกับของคนอื่น ๆ
5. วิธีตอบ ขอให้ดูตัวอย่าง ข้อ (0) ดังต่อไปนี้

ข้อ (0) ข้าพเจ้าจะแสดงความรู้สึกดีใจถ้าสอบได้คะแนนสูงสุดวิชาใดวิชาหนึ่ง
เมื่อท่านพิจารณาแล้วเห็นว่าข้อความนี้ไม่เป็นความจริงสำหรับท่านเลย ท่านก็กา X
ในกระดาษคำตอบ ตรงช่อง น้อยที่สุด ของข้อ (0) ดังนี้

กระดาษคำตอบ

ข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(0)					X

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

แบบสอบถามฉบับที่ 2

- 1 1. ข้าพเจ้ามักสะดุ้งเมื่อถูกอาจารย์เรียกให้ตอบคำถามในห้องเรียน
- 1 2. ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ เมื่อวันสอบใกล้เข้ามา
- 3 3. ในการสอบแต่ละครั้งข้าพเจ้าจะมีอาการกระสับกระส่ายก่อนเข้าห้องสอบ
- 4 4. ข้าพเจ้าจะร้องไห้หรือหน้าบึ้งเมื่อไม่พอใจอาจารย์
- 6 5. ข้าพเจ้าไม่สามารถเก็บความรู้สึกดีใจไว้ได้ถ้าปรากฏว่าสอบได้ลำดับที่ดี ๆ
- 1 6. ก่อนที่อาจารย์จะบอกผลการสอบข้าพเจ้าจะรู้สึกกระสับกระส่าย
- 2 7. ข้าพเจ้ามีความกลัวว่าจะเรียนวิชาใดวิชาหนึ่งไม่ทันเพื่อน
8. ในการเรียนวิชายาก ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อนร่วมชั้นเขาเข้าใจดีกว่าเรา
- 2 9. ในเวลาเรียน สิ่งที่ข้าพเจ้ากังวลมากที่สุดคือกลัวว่าอาจารย์จะเรียกให้ตอบคำถาม
- 5 10. เมื่ออยู่ในห้องเรียนข้าพเจ้าไม่กล้าสบตาอาจารย์เพราะกลัวถูกถาม
- 5 11. เวลาตอบคำถามของอาจารย์ในชั้นข้าพเจ้ามักมีอาการประหม่า
12. ข้าพเจ้าอยากให้มีการหยุดเรียนก่อนสอบเพื่อจะได้มีเวลาทบทวนหนังสือ
13. ในการทำแบบฝึกหัดข้าพเจ้าต้องตรวจสอบคำตอบกับของเพื่อนก่อนส่งอาจารย์เพราะกลัวผิด
- 2 14. ในการสอบทุกครั้งข้าพเจ้ากลัวว่าจะได้คะแนนไม่ดีเท่าที่ควร
- 5 15. ถ้าเกิดความสงสัยเกี่ยวกับบทเรียนข้าพเจ้าไม่กล้าถามอาจารย์เพราะกลัวถูกดู
- 2 16. เมื่ออาจารย์เรียกให้ตอบคำถามในห้องเรียนข้าพเจ้ากลัวว่าจะตอบผิด
17. เกือบทุกครั้งที่มีการสอบข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองจะทำข้อสอบได้ไม่คืนัก
- 3 18. ข้าพเจ้าคิดอยู่เสมอว่าผลการเรียนของตัวเองไม่เป็นที่น่าพอใจเลย
19. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่ามีความกังวลในการเรียนมากกว่าเพื่อน
- 2 20. เมื่อเปรียบเทียบกับผลการเรียนกับเพื่อน ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อนส่วนมากเรียนดีกว่าเรา
21. ข้าพเจ้ามักใช้เวลาาน ๆ ในการตอบคำถามของครูแต่ละครั้ง

- ๒ 22. ข้าพเจ้าจะโกรธเพื่อน ๆ ที่ไม่ยอมให้ดูหรือให้ลอกการบ้าน
- 4 23. การตอบคำถามของอาจารย์ไม่ได้หรือตอบผิดทำให้ข้าพเจ้ามีอารมณ์เสีย
- 6 24. ถ้ามีเรื่องหงุดหงิดใจเกี่ยวกับการเรียนข้าพเจ้ามักแสดงออกจนเพื่อน ๆ
สังเกตได้
- ๒ 25. ข้าพเจ้ามักโมโหตัวเองถ้าทำข้อสอบหรือทำการบ้านไม่ได้
- 3 26. เมื่อเกิดความหงุดหงิดใจในการเรียนข้าพเจ้ามักมีอารมณ์หงุดหงิด
27. ในการทำแบบฝึกหัดหรือการบ้านถ้าปรากฏว่าคำตอบไม่ตรงกับของเพื่อน
ข้าพเจ้าจะแก้คำตอบเสียใหม่
- 5 28. ข้าพเจ้าไม่ค่อยมั่นใจในการเรียนของตัวเองมากนัก
- 5 29. ข้าพเจ้าไม่กล้าออกไปทำเลขหรือวิชาใดก็ตามให้เพื่อนดูบนกระดานดำ
30. ถ้าสมมุติว่าเพื่อน ๆ จะเลือกข้าพเจ้าเป็นตัวแทนชั้นเพื่อกล่าวคำปราศรัย
ในห้องประชุม ข้าพเจ้าจะปฏิเสธ
- 5 31. ข้าพเจ้าอายเพื่อน ๆ ถ้าตอบคำถามของอาจารย์ไม่ได้หรือตอบผิด
32. ข้าพเจ้าไม่ชอบนั่งโต๊ะหน้า ๆ เพราะกลัวถูกถาม
- ๖ 33. ถ้าอาจารย์ให้ข้าพเจ้าออกไปพูดหน้าชั้น ข้าพเจ้ามักสั่น
34. ข้าพเจ้าไม่ชอบให้เพื่อนรู้คะแนนผลการสอบของข้าพเจ้า
35. ข้าพเจ้าไม่สามารถทำข้อสอบหรือแบบฝึกหัดใดก็ตามที่อาจารย์มาขึ้นดู
36. ถ้าอาจารย์ให้ข้าพเจ้าไปยืนอ่านหน้าชั้น ข้าพเจ้าคิดว่าอาจจะอ่านได้
อย่างตะกุกตะกักหรือผิด ๆ ถูก ๆ
37. ถ้าสมมุติว่าอาจารย์ให้ไปค้นคว้าเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วให้เลือกเอาระหว่างการ
รายงานควยปากเปล่ากับส่งรายงานเป็นข้อเขียน ข้าพเจ้าจะเลือก
ประการหลัง
- 2 38. ข้าพเจ้ากลัวจะเป็นเป้าสายตาของเพื่อน ๆ ถ้ายกมือตอบคำถามเป็นคนแรก
- 5 39. ถ้าอาจารย์ถามปัญหายาก ๆ ซึ่งไม่มีใครตอบได้ ข้าพเจ้าก็ไม่กล้ายกมือตอบ
ถึงแม้จะแน่ใจว่าสามารถตอบคำถามนั้นได้

40. ข้าพเจ้ามักเกิดความไม่สบายใจทุกครั้งที่จะมีการสอบ
41. ทุกครั้งที่อาจารย์ให้ทำแบบฝึกหัด ข้าพเจ้ามักคิดว่าจะทำไม่ได้
42. ข้าพเจ้ามักคิดว่าอาจารย์จะตำหนิหรือทำโทษถ้าทำงานที่อาจารย์สั่งไม่เสร็จ
43. ข้าพเจ้ามักเกิดความรู้สึกไม่แน่ใจว่าแบบฝึกหัดที่ทำส่งอาจารย์แต่ละครั้ง
จะถูกต้อง
44. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าแบบฝึกหัดที่อาจารย์ให้ทำนั้นยากมากสำหรับข้าพเจ้า
45. ยิ่งใกล้วันสอบเข้ามาเท่าใด ข้าพเจ้ายิ่งกระวนกระวายใจมากขึ้นเท่านั้น
46. มีบางครั้งที่ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกขึ้นมาแวบหนึ่งว่าอยากจะลาออกจาก
โรงเรียน
47. มีบ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกท้อแท้เพราะเรียนไม่ค่อยทันเพื่อน
48. วันไหนไม่ได้ทำการบ้านหรือทำไม่เสร็จ ข้าพเจ้าจะกระวนกระวายใจ
จนกว่าชั่วโมงวิชานั้นจะผ่านไป
49. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเพื่อนร่วมชั้นบางคนไม่ค่อยชอบข้าพเจ้านัก
50. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวเองอยู่เสมอมองว่าเรียนหนังสือไม่เก่ง

กระดาษคำตอบ ฉบับที่ 2

คำชี้แจง

ผู้ตอบแบบสอบถามโปรดกรอกรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเองในหัวข้อต่อไปนี้ ข้อใดมี ☐
ให้เลือก ก็ให้กาเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับความเป็นจริงของผู้ตอบ
(ถ้าผู้ตอบเป็นนักเรียนชั้น ม.ศ.3 กรอเฉพาะข้อ 1 - 4 ถ้าเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ให้กรอก
ทุกข้อ ตั้งแต่ข้อ 1 - 6)

1. เลขที่ _____ ชื่อ _____ โรงเรียน _____
2. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
3. เชื้อชาติ - สัญชาติ ☐ เชื้อชาติไทย - สัญชาติไทย ☐ เชื้อชาติจีน - สัญชาติไทย
4. อายุ _____ ปี (เพศตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไปคิดเป็น 1 ปี เพศไม่ถึง 6 เดือน คัดทิ้ง)
5. อาชีพ ☐ ประกอบอาชีพแล้ว ☐ ยังไม่ประกอบอาชีพ
6. สถานภาพสมรส ☐ โสด (ถ้าเคยแต่งงาน แล้วหย่าร้างกันหรือแยกกันอยู่ให้ถือว่าเป็นโสด)
☐ สมรส (แต่งงานแล้วและยังอยู่กินกับคู่สมรส)

คำตอบ

ข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					

ข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					

ข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
17					
18					
19					
20					
21					
22					
23					
24					
25					
26					
27					
28					
29					
30					
31					
32					
33					

ข้อ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
34					
35					
36					
37					
38					
39					
40					
41					
42					
43					
44					
45					
46					
47					
48					
49					
50					